

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 491

De Millioenen-Erfgenaam.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE MILLIOENEN-ERFGENAAM.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Brusati en Trigona.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 295
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De stalknechts, in lichtgrijze livreeën gestoken, glimmend het gepommadeerde haar, de gezichten geschminkt, hadden juist het zand van de groote arena weder glad geharkt, na de woeste galopsprongen van de acht paarden, schoone Trakheners, welke zoeven door den directeur Trigona in vrijheid waren voorgesteld en waren met een lenigen sprong over de lage balustrade gewipt.

De muziek liet een schetterende marsch hooren, de blauw fluweelen gordijnen, die den ingang tot de stallen afsloten, weken vaneen en op een fraaien schimmel, een waarlijk edel dier, reed een man binnen, die minstens wel een jaar of vijf en zestig moest zijn, zeer mager, met nog maar weinig, spierwit haar, een martiaal opgestreken witte snor en die niettemin zoo kaarsrecht in het zadel zat als een jongeling van twintig.

Op het programma stond hij vermeld als Imberto Gianotti en slechts weinigen van het publiek wisten dat die man van adel was en

wel van den oudsten adel, dien Italië, zijn vaderland, kon aanwijzen.

Er hebben wellicht nooit schoolrijders bestaan, die zoodanig met hun paard leken samengegroeid, als deze oude man, die reeds zoodanig scheen te zijn afgetakeld, dat men hem nauwelijks tot loopen in staat achtte en die dan ook, zooals ingewijden wisten, zijn paard niet anders meer kon bestijgen, dan met behulp van een laag laddertje.

Maar — zat hij dan ook eenmaal in het zadel, dan was een onmerkbaar drukking van de knieën, een klakkend geluid met de tong, een lichte beweging van den teugel voldoende om den prachtigen schimmel alles te doen verrichten, wat zijn meester van hem wenschte, voltes, piroëttes, galoppades, contra-voltes en hoe al deze bewegingen meer mogen heeten.

In een loge, dicht naast den ingang en bijna recht tegenover het gordijn dat de stallen verborg, zaten twee heeren, in den rok gekleed, die

met de grootste belangstelling de bewegingen van het schoone dier volgden.

Zij waren reeds eenige keeren in het rondreizend circus van Brusati en Trigona verschenen en daar zij altijd op dezelfde plaats zaten, kenden de artisten en het personeel hen reeds.

En de directeuren wisten zelfs met trots aan wie het hooren wilde te verhalen, dat de oudste der beide heeren, de rijzige, krachtig gebouwde man met het energieke gelaat, het even grijzende haar en de doordringende, staalgrijze oogen, niemand minder was dan Lord William Aberdeen, de bekende Londensche philanthroop en dat de man, die naast hem zat, Charles Brand heette en de particuliere secretaris van Zijne Lordschap was.

— Soliman schijnt van de kleine verstuijing genezen te zijn en stapt zoo fraai als ik het hem ooit zag doen! zeide Lord Aberdeen na eenigen tijd op zachten toon, terwijl hij zich tot zijn secretaris voorover boog. Als ik niet heel zeker wist, dat graaf Gianotti, die totaal verarmd is, van dat paard moet bestaan, zou ik het hem gaarne afkooopen. Hij heeft het twee jaren in bezit, naar ik heb gehoord en hij kreeg het dier om zoo te zeggen nog als een veulen en volkomen ongedresseerd. Het is een wonder te noemen, dat zulk een oude man, die naar de zeventig loopt, er in kon slagen, binnen enkele maanden dat jonge dier voortreffelijk af te richten.

— Dat mag je wel zeggen! zeide Brand vol bewondering.

— En het eigenaardige is, dat hij nimmer van een zweep gebruikt maakt, evenmin van dwangteugels, Spaansche sporen en hoe die martelwerktuigen verder mogen heeten. Hij doet alles met zachtheid, met een liefkozing — en met een eindeloos geduld! Wij zullen aanstonds eens naar de stallen gaan, want ik wilde gaarne eenige woorden met hem wisselen!

— Ken je hem persoonlijk?

— Ik heb hem gekend, Brand — toen ik zelf nog weinig beter dan een knaap was — ongeveer 20 jaren geleden! antwoordde Lord Aberdeen nadenkend, terwijl de blikken van zijn grijze oogen de sierlijke bewegingen van den schimmel volgden. Hij leidde toen nog het leven van zeer velen zijner standgenooten — dat wil zeggen, hij beheerde in naam zijn groot land-

goed, maar inderdaad maakte hij reizen, hield renpaarden, speelde te Monaco, gaf zeer veel geld uit voor schilderijen en — deed dus eigenlijk niets.

— Hoe is hij zoo arm geworden?

— Heel eenvoudig — door al zijn geld uit te geven! antwoordde Lord Aberdeen lakoniek. Hij was rijk, maar allerlei omstandigheden droegen bij tot zijn verarming. Zijn rentmeester bestal hem op een schandelijke wijze, hij maakte verbazend hooge schulden, het zwaarbelaste landgoed moest worden verkocht, er volgde zelfs een faillissement, van alle kanten wierpen de schuldeischers zich als uitgehongerde wolven op hem — en binnen een paar jaren was hij een berooid man! Maar hij was indertijd een der schitterendste ruiters van het regiment geweest, waartoe hij behoorde en je weet dat de Italiaansche cavallerie-officieren tot de stoutmoedigste der wereld behooren — en daarvan heeft hij gebruik gemaakt om als een eerlijk man zijn brood te verdienen. Zijn vrouw volgde hem in hun armoede en is hem tot haar dood trouw gebleven.

— En welk een aristocratie, welk een gratie bezit zelfs die oude man nog! hernam Brand vol bewondering.

— Ja — hij lijkt al heel weinig op het ordinaire, poenige volkje, dat voor het grootste gedeelte de circussen bevolkt! Hij verft zijn haar niet, hij bemoeit zich zoo weinig mogelijk met zijn collega's, hij drinkt niet, kortom — hij is een echte gentleman gebleven!

— Maar — wat doet hij nu eigenlijk met het geld dat hij verdient? Ik heb gehoord dat hij zeer goed betaald wordt.

— Daarvan gebruikt hij zelf maar heel weinig. Het leeuwendeel is bestemd voor zijn zoon.

— Wat doet die?

— Die bezoekt een hoogeschool in Florence! Hij studeert voor ingenieur, als ik het wel heb! Zijn vader stuurt hem geregeld geld, maar nooit zou hij in Italië zelf optreden.

— Dat is prachtig! zeide Brand op zachten toon en hij keek ontroerd naar dien ouden man, die daar nog avond aan avond een zeer vermoeiend werk verrichtte, op sommige dagen zelfs tweemaal per dag, om zijn eenigen zoon in staat te stellen, zich een toekomst te verwerven.

Zelfs de leeken schenen te zien, welk een meesterlijk staaltje van rijkunst zij hier te zien kregen, want een luid applaus beloonde den ouden graaf.

Hij nam met uitgezochte hoffelijkheid den hoogen hoed af, zonder evenwel van zijn paard te komen en kwam ook telkens op dezelfde wijze terug om voor het applaus te danken.

Toen tuimelden een paar dwaas toetgetakelde clowns den circus binnen, als laatste nummer voor de pauze en Lord Aberdeen gaf zijn secretaris een wenk en zeide:

— Wij zullen den stal maar eens inwandelen, — de dwaasheden van die arme kerels maken mij altijd zoo triestig.

Zij waren opgestaan, verlieten hun loge, daalden de breede trap af en gingen door de gang, die rondom de arena liep naar de stallen.

Bij den ingang stond een soort bewaker, die zijne Lordschap echter goed scheen te kennen en met een buiging plaats maakte, toen deze hem een geldstukje in de hand had gedrukt.

Aanstonds sloeg hen de prikkelende zwoele geur tegemoet, die niemand ooit vergeet, die er eenigen tijd in heeft moeten leven.

Links en rechts breidden zich de boxes van de paarden uit.

Er waren er op het oogenblik zestig, want de beide Italiaansche circusdirecteuren konden er trotsch op zijn, dat zij op dat tijdstip het grootste reizende circus ter wereld hadden, dat deels uit hout, deels uit linnen was opgetrokken, en soms wel een half jaar op dezelfde plaats bleef staan.

De meeste paarden waren reeds getoomd, met vuurroode, witte en paarse tuigen, sommigen de koppen bepluimd met reigerveeren, anderen stonden reeds rustig aan de ruif te knabbelen, want voor hen was het werk dien avond gedaan.

Langzaam wandelden Lord Aberdeen en Brand langs het pad tusschen de boxes, nu en dan een paard op het glanzende kruis kloppend en het vriendelijk toesprekend.

Toen zij bij de box van Soliman kwamen, zagen zij hoe de oude Gianotti ondanks zijn vermoeienis bezig was, persoonlijk het paard van het tuig te ontdoen, met de liefkoozende bezorgdheid van een moeder.

Zijn oude handen beefden toen hij het edele dier het hoofdstel afnam, terwijl hij het op

zachten toon in het Italiaansch toesprak en het allerlei vleierende naampjes gaf.

De prachtige schimmel scheen zijn meester zeer goed te verstaan en boog den fieren hals, om zich tusschen de ooren te laten krauwen en zachtjes over den neus te laten strijken.

Maar reeds had Gianotti de beide heeren opgemerkt en met een zachten kreet van blijde verbazing richtte hij zich op en zeide, thans in zeer goed Engelsch:

— Het verheugt mij, Mylord, dat ik u weerzie! Gaat het u goed, sedert wij elkander voor het laatst spraken?

— Zoo goed als het in deze onvolmaakte wereld mogelijk is, graaf! antwoordde lord Aberdeen glimlachend. En gij?

De oude graaf zuchtte even en zeide toen:

— Ik geloof dat het niet heel lang meer zal duren, Mylord! Het kost mij hoe langer hoe meer moeite — ik word te oud! Soliman is een goed paard, een braaf paard, maar — hij is nog heel jong en hij begint te bemerken dat ik hem niet zoo goed meer de baas ben als twee jaren geleden!

— En — hoe gaat het met uw zoon? vroeg Lord Aberdeen vol belangstelling.

De fletse oogen van den ouden man begonnen aanstonds te schitteren en zijn stem trilde, toen hij ten antwoord gaf:

— De jongen maakt het uitstekend, Mylord! Hij heeft verleden jaar de hoogeschool met een loffelijke vermelding verlaten en hij heeft nu al eenige bestellingen!

— Zoo mag ik het hooren! Dan is uw werk dus ook niet vruchteloos geweest! hernam Lord Aberdeen en hij drukte den Italiaanschen edelman, die inderdaad een edel mensch was geweest, met warmte de hand.

Juist op hetzelfde oogenblik liet zich op eenigen afstand een ruwe stem hooren.

De man die daar sprak, was niet te zien, want het gangpad splitste zich hier en boog naar links en naar rechts af.

Maar de man schreeuwde luid genoeg, om aan het andere eind van den stal te kunnen worden gehoord.

— Ik zal jullie leeren, jullie ontuig, om behoorlijk te doen wat ik je gezegd heb! Jij lafbek, waarom ransel ik je niet liever met de zweep af! En pas op dat de toer zoo aanstonds gelukt, of ik breek je den hals!

Een oogenblik daarna kwam de man te voorschijn, die gesproken had.

Hij droeg een paars tricot, dat zijn gespierde gestalte op haar voordeeligt deed uitkomen en daaroverheen een soort van chambercloak, die met een koord kon worden toegebonden, maar die nu openhing, want het was in de stallen zeer warm op dien zomeravond.

De man kon omstreeks veertig jaar zijn.

Hij had een niet onknap, maar glad gezicht, met breede kaken en zwarte oogen, die nu van woede en opwinding schitterden.

Hij stampte driftig met den voet, in een witten pantoffel gestoken, op den houten vloer en hief nog eens dreigend de zware vuist op tegen een nog zeer jong meisje en een jongeman, die hem op den voet waren gevolgd.

Ook zij droegen een tricot van paarse zijde, nauw aan het lichaam sluitend, maar de armen van het meisje waren naakt.

Het was een fijn, melancholiek gezichtje, nog wat smal, maar dat zich stellig eenmaal zou ontwikkelen tot volle schoonheid, met groote, droomerige oogen van een eigenaardige, grijsblauwe kleur en prachtig blond haar, dat in een dikken wrong was opgestoken en door een fijn netje werd vastgehouden, om losvallen te voorkomen.

De jonge man die naast haar stond was bijna een half hoofd grooter, eveneens blond, met een regelmatig gelaat, dat nu tot zelfs onder de schminklaag verbleekt was en waarin de mooie bruine oogen toornig flikkerden.

De kleine groep ging zwijgend voorbij, toen zij daar de deftig gekleede bezoekers zagen en pas een eind verder begon de man weder te dreigen en te vloeken, tot zij uit het oog verdwenen waren.

Gianotti keek hen een oogenblik na en zeide toen hoofdschuddend op zachten toon:

— Dat is het trio „Falgari"! Ik geloof echter niet dat zij familie van elkaar zijn — tenminste de man niet. Zij zijn een week bij ons, en ik moet zeggen, dat zij prachtig, maar levensgevaarlijk werken — ondanks het valnet!

— Ik zie hen voor het eerst! antwoordde Lord Aberdeen zacht. Het schijnt mij een ruwe kerel toe!

— Een beest! hernam de oude man met een huivering van afschuw. Hij was nauwelijks een paar dagen bij ons, of hij haatte mij al, omdat

ik mij steeds een weinig afgezonderd houd en niet drink! Weet gij wat de ellendeling toen gedaan heeft om zich te wreken? Hij plaatste op het laatste oogenblik, juist voor ik in den zadel zou stijgen, een klein bosje netels onder den staart van Soliman! Gelukkig toonde het dier dadelijk zijn onrust en een van de stal-knechts ontdekte den lagen streek! Het dier zou mij natuurlijk dadelijk hebben afgeworpen door de pijn van die stekelige dingen!

— Die ellendeling! kon Brand zich niet weerhouden uit te roepen!

— Wat zeide hij eigenlijk tegen die jongelieden, die met hem samenwerken? vroeg Lord Aberdeen.

— Het gaat geloof ik om een nieuwen toer! antwoordde de oude circusartist hoofdschuddend. Die kerel speelt letterlijk met den dood! De jongen wilde wel, want die is ook nergens bang voor, maar het meisje durfde niet — en toen trok hij natuurlijk partij voor zijn zuster!

— Zijn zij broer en zuster? Dat zou men zoo naar het uiterlijk niet gezegd hebben! hernam Lord Aberdeen.

— Vanmorgen heb ik hen toevallig dien nieuwen toer voor het eerst zien repeteeren — ik ben heel wat gewend, maar mijn hart stond een oogenblik stil. Ziet gij — ik kan u dat niet zoo uitleggen, maar het gaat om een onderdeel van een seconde te vroeg of te laat! En degeen die moet springen heeft een zoo groote vaart, dat het best mogelijk is, dat hij buiten het net zou vallen, als hij misgreep! Maar daar komen de bezoekers reeds aan — de pauze is begonnen naar het schijnt! Zal ik nog het genoegen hebben u terug te zien, Mylord?

— Zonder eenigen twijfel, graaf! antwoordde Lord Aberdeen. Ik denk hier vaker te komen — en ik maak u mijn compliment over uw voortreffelijke rijkunst!

De beide mannen drukten elkander de hand en Lord Aberdeen en zijn secretaris verwijderden zich.

Zij keken nog even naar een drietal schoone Arabische appelschimmels, bewonderden den witten olifant en begaven zich vervolgens weder naar hun plaatsen.

Een dozijn stalknechten was juist druk bezig, over de nu halfduistere arena het groote valnet te spannen.

Hoofdstuk II.

Het trio Falgari.

Tien minuten later keerden de bezoekers weder uit de stallen terug, de elektrische lichtbollen floepten weder aan, het orkest zette opnieuw schetterend in en een oogenblik daarna huppelde het trio Falgari het nu schel verlichte circus binnen.

En het was waarlijk een schoon gezicht — die drie onberispelijk gebouwde menschen daar te zien, door de zoeklichten beschenen en die nu met katachtige lenigheid de ladder beklommen, die tegen het valnet was aangezet.

Van het strak gespannen net af klauterden zij verder omhoog, langs de dikke touwen, die uit den nok van het circus omlaag hingen.

Daar, op een hoogte van 25 meters van den grond, hingen de glinsterende trapèzes aan hun witte koorden.

De drie acrobaten klommen naar hunne platforms.

De oudste, de zogenaamde „vanger,” trok zijn trapèze naar zich toe, met hulp van het dunne touw, waaraan zij was vastgebonden en nu stonden allen daarboven, kleine, paarse figuurtjes, sierlijk en toch krachtig.

De vanger zwaaide zich met zijn trapèze in de ruimte en hing zich daaraan met de hielen op, die voorzien waren van sterke, haakvormige ijzers.

Zoo zwaaide hij langzaam heen en weder met het hoofd omlaag.

Toen liet hij een korten waarschuwingskreet hooren, klapte in de handen en de jongen aan het andere einde van de lange stellage, wierp zich op zijn beurt in de ruimte.

De beide mannen ontmoetten elkander halverwege — de jongen maakte een halve buiging, zijn trapèze loslatend — en de vanger greep hem bij de voeten vast, en zoo zwaaiden zij te zamen eenmaal heen en weder, tot de jongen zijn eigen trapèze weder kon grijpen en als een vogel terugzwierde naar het smalle platform, vanwaar hij zich zooveen had afgeworpen.

Het applaus steeg klaterend tot hem op en

bevallig boog hij zich naar alle zijden, terwijl hij zich de handen droog wreef aan den met hars bestreken doek.

Nu was het de beurt van het jonge meisje.

Met onbeschrijfelijke bevalligheid zweefde haar lichaam door de lucht en met vaste hand greep de vanger de handen, die zij hem toestak, na zich aan de knieën aan haar trapèze te hebben opgehangen, slingerde haar heen en weder, tot zij weder veilig was teruggekeerd, naast den jongen man, die haar geen oogenblik uit het oog had verloren.

De toeren volgden elkander op en werden steeds moeilijker.

De springers of vliegers — zoo luidt de vakterm — wentelden zich met weergalooze onverschrokkenheid om en om en maakten in de lucht hunne salto's, waarop de vanger hen met zekere hand telkens greep.

Tot de muziek zweeg — en de moeilijkste, de nieuwe toer zou beginnen.

Broeder en zuster klommen nog eenige meters hooger, de trapèze met zich meenemend en te zamen, aan dezelfde smalle stok hangend, zetten zij zich af.

Nog altijd aan zijn voeten hangend, slingerde de vanger hen tegemoet, beiden maakten een dubbelen salto en met een krampachtigen greep vatte de man hen ieder bij een hand.

En aanstonds begreep Lord Aberdeen het vreeselijke van dezen toer.

Greep de vanger slechts een hand in plaats van twee — dan bestond er groote kans dat, door de groote vaart het lichaam van broeder of van zuster naast het net terecht kwam...

Wat Brand betreft — hij kneep met kracht den bovenarm van Lord Aberdeen en zeide op heeschen toon:

— Dat is met recht spelen met den dood! Het moest verboden worden!

— En het zal ook verboden worden, Brand, reken daar maar op! zeide Lord Aberdeen met vaste stem.

Daarboven was de trapèze met de drie acrobaten uitgezwaaid en hing nu bijna stil.

De jonge man liet los, als een steen viel hij neer, even boven het net boog hij bliksemsnel rug en knieën en het net veerde hem als een bal op, waarop hij met een behendigen sprong het zand bereikte.

Het meisje en de vanger volgden hem op dezelfde wijze en nu pas brak er een storm van applaus los, waarin de angstige spanning van het publiek zich oploste.

— Wij gaan nog eens naar de stallen! zeide Lord Aberdeen op zachten toon. Dat meisje en die jongen trekken mij ongemeen aan! Ik wil weten of die man dien gevaarlijken toer nog denkt te herhalen — die misschien drie keer goed zal gaan en den vierden keer den dood van een van die twee jongelieden ten gevolge kan hebben! En als hij dat denkt te doen — dan zal ik mijn invloed bij mijn ouden vriend, Phileas Baxter, den hoofdinspecteur van politie, wel aanwenden, om een verbod uit te lokken! Zelfs iemand die geen verstand heeft van zulke dingen, moet begrijpen, dat hier op onverantwoordelijke wijze het noodlot wordt getart!

De twee mannen waren alweder opgestaan en vijf minuten daarna stonden zij weder te midden van opgetuigde paarden, clowns, paardrijdsters, jongleurs en dierentemmers.

Een stalknecht wees hun de kamer, waar Falgari en de jonge man, die bij het trio behoorde, zich gemeenschappelijk plachten te kleeden.

Raffles klopte op de deur en toen deze op een kier geopend werd door Falgari, die juist bezig was een borstrok aan te trekken, zeide Lord Aberdeen hoffelijk:

— Neem mij niet kwalijk, heeren, als ik u stoor, maar ik wilde gaarne eens wat met u praten?

— Straks — als we ons hebben aangekleed! antwoordde Falgari grof en hij wierp den bezoeker de deur voor den neus dicht.

— Hij is een goed atleet, maar beleefd is hij niet! zeide Lord Aberdeen, zonder zich kwaad te maken. Dan blijft er niets anders over dan dat wij even wachten!

En zoo liepen de twee heeren langzaam op en neer in de smalle gang voor de kleedkamers, die alleen bestemd waren voor de „prima num-

mers”, want de clowns en de mindere goden kleedden zich allen in een gemeenschappelijk vertrek.

Hetzelfde gold voor het ballet.

Alleen het jonge meisje, dat zoeven den gevaarlijken toer had verricht, had een kleedkamer voor zich zelve.

De jonge man scheen zich het meest te hebben gehaast, want de deur van zijn kamer ging al weer open en hij trad te voorschijn, goed gewasschen, met heldere oogen en gekleed in een eenvoudig colbert costuum, dat zijn lenige, doch krachtige figuur goed deed uitkomen.

Hij scheen de beide bezoekers niet eens te zien, maar stak de gang over, klopte op een vervelooze deur en vroeg op zachten toon door het sleutelgat:

— Ben je al klaar, Sylvia?

— Aanstonds, Gaston! klonk een zachte stem.

De jongen scheen blijkbaar met groot ongeduld te wachten en toen ging de deur open en het mooie jonge meisje trad te voorschijn, geheel gekleed en terwijl zij bezig was een eenvoudig hoedje op de blonde lokken vast te steken.

Haar bleek gelaat had een angstige uitdrukking, toen zij op den jongen acrobaat toetrad en zeide, hem bij den arm grijpend:

— Het was vreeselijk, Gaston! Ik durf niet meer — ik durf niet! Laat hij mij slaan — maar ik doe het niet meer!

— Hij moest het eens wagen, je met een vinger aan te raken, zusje! hernam Gaston op woesten toon. Liever loopen wij weg en bieden ons samen elders aan!

— Je weet immers zelf wel, dat dat niet kan, Gaston! hernam het jonge meisje zacht. Vergeet je dan ons contract? Nog minstens drie maanden moeten wij met hem samenwerken en al dien tijd zijn wij verplicht bij Brusati en Trigona op te treden! Wij hebben immers geen geld om de boeten te betalen, als wij wegloopen!

— Toch zou ik liever bedelen, dan je nogmaals aan dat gevaar bloot te stellen! riep de jonge acrobaat uit, terwijl hij zijn arm beschermend om zijn zuster sloeg. Wij zijn wel verplicht om met hem samen te werken — maar niet om ons leven op het spel te zetten! Het is toch al gevaarlijk genoeg, dunkt mij!

Op dat oogenblik trad Falgari zelf uit zijn

kleedkamer en nu zag zijn gelaat er nog afstootelijker uit dan zooeven, toen hij nog geschminkt was.

Hij ging regelrecht op het tweetal toe en riep op ruwen, schertsenden toon:

— Wat heb ik jullie gezegd? Ging het niet voortreffelijk? Heb je wel gezien wat een succes we er mee hadden?

— Dat kan zijn, Marco — maar wij herhalen dien toer niet! zeide Gaston bedaard, maar vastberaden.

— Je herhaalt den toer niet? herhaalde de acrobaat tergend langzaam. Van die grapjes houd ik niet! Morgen gebeurt het opnieuw — en zoolang als ik wil!

— Morgen gebeurt het niet — en nooit meer! hernam de jonge man met stemverheffing. Ik heb Sylvia naast mij voelen trillen als een espenblad, voor wij den sprong waagden! Vanavond is het door Gods genade goed gegaan — maar wij mogen Hem niet verzoeken — en wij weigeren om het nogmaals te doen!

— Welzoo — mijnheer weigert? Ik zal je leeren om ongehoorzaam te zijn!

En de acrobaat trad op hem toe met dreigend opgeheven vuist.

Het was een ijzerharde, zware vuist, hard als een voorhamer.

Maar voor die vuist nog op het gelaat van den knaap had kunnen neerdalen, was plotseling Lord Aberdeen tusschenbeide getreden, voor wien geen woord van het gesprek verloren was gegaan en die, een weinig verborgen door een paar groote pakkisten, had toegeluisterd.

Verbluft week de ruwe kerel een weinig achteruit en zijn stem hakkelde van woede, toen hij zeide:

— Zie ik u nu alweer? Dat is vanavond, geloof ik, drie malen! Dat is meer dan genoeg! Ga uit den weg — ik moet dien kwajongen mores leeren!

— Dan zult gij het eerst mij moeten doen — want ik wijk geen stap! zeide Lord Aberdeen kalm. Schämt gij u niet, om van uw kracht misbruik te maken tegenover iemand, die zooveel jonger is dan gij — een kind nog bijna! Hij heeft groot gelijk dat hij weigert dien toer te herhalen — hij behoeft zichzelf en zijn zuster niet aan een doodelijken val bloot te stellen!

De acrobaat was vaalbleek van drift geworden en siste nu tusschen de tanden:

— Waar bemoeit gij u mee? Wat gaan u onze zaken aan? Uit den weg, als gij niet wilt, dat ik dat mooie overhemd van u eens verknoei!

Weer hief hij de zware vuist op, maar verder zou het dien avond ook niet komen.

Vlugger dan het weerlicht schoot de gebalde linkerhand van Zijne Lordschap vooruit en trof den acrobaat tegen de kin, die met een doffen slag den vloer mat.

Lord Aberdeen keek minachtend even op het roerlooze lichaam neer en wendde zich toen tot het verschrikte tweetal met de woorden:

— Het spijt mij, dat ik u hiervan getuige heb laten zijn! Maar ik kon niet toelaten, dat die schurk, waar ik bij was, u zou mishandelen! Gij zoudt mij een groot genoeg doen als ge mij wildet toestaan, u huiswaarts te vergezellen!

De beide acrobaten keken eerst elkander, daarna den spreker aan en toen zeide Gaston zacht:

— Huiswaarts? Wij hebben hier geen huis, mijnheer! Hebt gij dan de woonwagens niet gezien, die bij het circus behooren? Daar wonen wij!

— Dan zal er toch wel een plekje te vinden zijn, waar wij ongestoord met elkander kunnen praten, drong Lord Aberdeen glimlachend aan. Gij zijt toch niet verplicht, dadelijk naar dien woonwagen terug te keeren?

— Wij moeten zorgen, voor twaalfen binnen te zijn, mijnheer! antwoordde de jonge man.

— Nu, dan is er nog tijd in overvloed! Hier in de onmiddellijke nabijheid is een groot café, waar wij rustig kunnen praten! Geloof mij, het is geen gewone nieuwsgierigheid, die mij dit verzoek deed doen! Ik geloof niet dat gij van jongsaf aan acrobaten zijt geweest — gij hebt ook in het geheel geen Engelsch type!

— Ik ben een Franschman, mijnheer — tenminste dat heeft men mij gezegd! merkte Gaston op.

— Weet gij het dan niet zeker? hernam Lord Aberdeen verbaasd. Uw vader en uw moeder leven toch zeker nog?

— Ik heb ze nooit gekend, mijnheer!

Onder het spreken was het viertal reeds de smalle gang ten einde geloopt en trad nu door een achterdeur naar buiten.

De deur kwam uit op een soort plein, of binnenplaats, die gevormd werd door een tiental zeer groote woonwagens, die in een kring waren opgesteld, zoo dicht naast elkander, dat er slechts zeer nauwe doorgangen vrij bleven.

In sommige van die wagens brandde reeds licht, maar de meesten waren nog duister.

— Dit is de wagen waar Sylvia slaapt, met nog vier andere vrouwen, zeide Gaston, op een der groote wagens wijzend, en dat is mijn verblijf. En sta mij nu toe, u dank te zeggen voor uw tusschenkomst, mijnheer — al moet ik vreezen, dat onze toestand zich daardoor niet verbeterd heeft! Gij kent Marco Falgari niet! Hij is een woesteling, wraakzuchtig en zonder medelijden, als het om geld gaat! Hij wil zooveel mogelijk verdienen en daarom liet hij ons vanavond dien gevaarlijken toer verrichten!

— Maar gij zijt toch niet aan dien man verbonden — gij kunt toch ieder oogenblik een anderen weg inslaan! merkte Brand op, die vol belangstelling naar het jonge paar had gekeken.

Maar Gaston schudde droevig het hoofd en antwoordde:

— Daarin vergist gij u, mijnheer! Wij hebben niet alleen ons contract — wij zijn nog door andere banden aan hem verbonden! Falgari is onze oom — en tevens onze voogd, als ik het zoo mag noemen. Hij heeft ons tot acrobaten opgevoed en hij heeft dus zekere rechten op ons. Bovendien — wij vormen nu eenmaal een trio en het is niet zoo gemakkelijk, een goeden partner te vinden voor een nummer als het onze!

Lord Aberdeen had geen oog afgewend van het fraai besneden, regelmatige gelaat van den knaap.

Hij werd getroffen door het zwaarmoedige in zijn uiterlijk, door den beschaafden klank van zijn stem, door zijn geheele houding en door de wijze waarop hij zich uitdrukte.

Hij wilde iets zeggen, toen de deur van den artisteningang door een ruwe hand werd opengeworpen en er iemand naar buiten kwam zwaaien, met den hoogen hoed schuin op het gepommadeerde hoofd en die op onnoozele wijze een liedje voor zich heen neuriëde.

Er verscheen een minachtende uitdrukking op

het gelaat van Gaston, toen hij op zachten toon zeide:

— Dat is Trigona, een van onze directeuren! De kerel is weer dronken!

Inderdaad, daar kwam een van de directeuren aanwaggelen en vlak bij het groepje stond hij stil, om zijn uitgedoofde sigaar aan te steken, hetgeen blijkbaar met groote moeite gepaard ging.

Zijn grof, opgezet gelaat met de gitzwarte, geverfde snor werd rossig verlicht door het vlammetje van de lucifer, toen hij, waggelend op zijn voeten, het dunne stokje bij zijn sigaar trachtte te brengen.

Hij stond toen een oogenblik verwezen voor zich heen te kijken en plotseling kreeg hij Sylvia in het oog.

Hij deed een paar wankelende stappen op haar toe en stak grinnkend zijn zwart behaarde hand uit, om haar onder de kin te streelen.

Het jonge meisje week met een onderdrukten kreet van afschuw terug en dadelijk stond Gaston met een dreigenden blik in zijn oogen naast haar.

— Laat haar met rust, dronkenlap, of je krijgt met mij te doen! zeide hij toornig.

Er kwam een valsch licht in de oogen van den beschonken directeur, toen hij hakkelde:

— Ei, ei — het bastaardje durft veel te zeggen! Pas jij maar op, knaapje — neem je in acht — meer zeg ik voor het oogenblik niet!

Hij mompelde nog iets onverstaanbaars, waggelde verder en beklom niet zonder moeite het trapje van een der grootste woonwagens, waarin hij verdween.

Gaston stond geruimen tijd doodstil op dezelfde plek, met gebalde vuisten en met moeite kwamen de woorden over zijn lippen, toen hij zeide:

— Hoe noemde de kerel mij toch? Wat zeide hij daar, Sylvia? Een bastaard noemde hij mij? Wacht, ik zal hem dadelijk opheldering gaan vragen!

Hij deed reeds een stap in de richting van den wagen, maar Sylvia legde haar kleine hand met een smeekend gebaar op zijn arm en zeide:

— Doe het niet, Gaston! Die man weet immers niet wat hij zegt! Laat hem toch aan zijn lot over — hij is beschonken!

Lord Aberdeen had geen woord van het korte voorval gemist en hij had de uitdrukking gezien op het gelaat van den dronken directeur.

En zijn verlangen werd nog grooter, nader kennis te maken met den knaap en zijn bevallige zuster.

Hij nam Gaston onder den arm en zeide:

— Als dat daarginds uw wagen is — laten wij daar dan binnengaan. Het café krijgen wij dan later wel! Ik zou gaarne eens iets uit uw verleden vernemen!

— Er valt helaas niet veel te verhalen, mijnheer! zeide Gaston met een droevig gelaat. Iederen avond optreden, iederen middag en vaak ook 's ochtends repeteeren, om lenig en krachtig te blijven. Weinig tijd om te lezen en iets te leeren, steeds reizen en trekken, dronkenschap en liederlijkheid om je heen en het vooruitzicht op een doodelijken val!

— Gij hebt uw beroep dus niet lief? vroeg Brand.

— Ik haat het, mijnheer! Niet om mijzelf, niet omdat ik laf ben, geloof dat niet, maar voor mijn zuster! Gij weet niet wat ik uitsta daar boven op het platform, als zij zich, aan de trappe hangend, in de ruimte werpt!

— Ik kan het mij voorstellen! hernam Lord Aberdeen op zachten toon.

Allen waren nu de kleine trap opgegaan, die naar een soort klein balcon voerde, vanwaar een deur toegang gaf tot het inwendige van den grooten woonwagen.

Zij moesten eerst de kleine keuken passeeren en kwamen toen in een ruimte, waar aanstonds de vier bedden neergeslagen zouden worden, die thans nog in de zijwanden waren verborgen.

Op planken stonden en lagen tal van voorwerpen, riemen, een zware zweep, een lange vork om wilde dieren in bedwang te houden, tinnen bekers, flesschen, een spel kaarten, een scheerdoos en andere dingen.

In het midden stond een zeer smalle tafel op twee ijzeren stangen, die eveneens neergeklapt kon worden, zoodat men gemakkelijker aan weerszijden kon passeeren.

— Ik kan u slechts een paar tabouretten aanbieden, heeren! begon Gaston met een flauwen glimlach. Dit is mijn hoekje!

— Zijn die boeken van u? vroeg Lord Aberdeen nieuwsgierig, terwijl hij wees op een kleine boekenrek, gevuld met blijkbaar veel gelezen boeken.

Gaston kreeg een kleur, toen hij antwoordde:

— In mijn weinigen vrijen tijd lees ik veel, mijnheer!

Op goed geluk nam Lord Aberdeen een van de boeken van de plank en las den titel.

Het was een deel van „de geschiedenis der Fransche revolutie” van Jaures.

Lord Aberdeen keek vol belangstelling naar dien jongen acrobaat, die in zijn vrijen tijd behagen schiep in zulke geleerde en droge lectuur.

Hij bladerde even in het boek, toen zijn aandacht getrokken werd door een bladwijzer.

Het was een stukje perkament, ongeveer een decimeter lang en half zoo breed en aan de voorzijde beschreven met Latijnsche woorden, in dat sierlijke schrift, hetwelk de monniken, de eenigen die in het begin der Middeleeuwen de edele schrijfkunst machtig waren, zich hadden eigen gemaakt.

De hoofdletters waren met rooden, de gewone letters met zwarten inkt geschreven, die nog slechts weinig verbleekt was.

De achterzijde van den perkamenten bladwijzer vertoonde eenige grillige teekeningen, van die eigenaardige stijfheid, welke de primitieven kenmerkt en bovenaan bevond zich een soort wapen, waaronder een wapperend doek, waarin eveneens een paar Latijnsche woorden waren geschreven.

De lettertjes waren zeer klein en Lord Aberdeen moest ze dicht bij de oogen houden, voor hij kon lezen wat er stond:

„Ora et Labora” — Bid en werk.

Lord Aberdeen nam het papiertje voorzichtig op en vroeg toen vol belangstelling:

— Behoort die bladwijzer u toe?

— Ja mijnheer — hij is mijn eigendom!

— Bezit gij hem al lang?

— Zoolang als mij heugt! Ik vond hem eens bij toeval tusschen oude kleertjes, die ik als knaap gedragen heb. Ik meen mij flauwtjes te herinneren, dat ik als kind vaak met dit mooie papiertje speelde! Ik heb het steeds bewaard en het naderhand als bladwijzer gebruikt — maar dat het dat werkelijk is, dat hoor ik voor het eerst uit uw mond! Stelt gij belang in zulke dingen?

— Zeer veel! Mijn vriend hier echter nog meer! Hij zal u kunnen zeggen, dat dit een zeer fraai specimen is van de bladwijzers, zooals die in het begin van de 15e eeuw gebruikt

werden — toen nog slechts zeer weinig personen behoorlijk konden schrijven. Dit is stellig het werk van geleerde monniken, die den bladwijzer gemaakt hebben voor een of anderen adellijken heer — en zeer waarschijnlijk een Franschman, te oordeelen naar dit wapen! Wat zeg jij er van?

De vraag was gericht tot Brand, die den bladwijzer vol aandacht bekeken had en nu zeide:

— Dat wapen is stellig Fransch! Ook de wijze van verdeeling der Latijnsche woorden. Het is een zeer mooi en ook een zeer zeldzaam staaltje van Middeleeuwsche schoonschrijfkunst! De edelman aan wien het heeft toebehoord, was, zijn tijd in aanmerking nemend, een ontwikkeld man, die reeds een kleine boekerij bezat, want hier in den benedenhoek vind ik in het Latijn vermeld: „Behoorend tot de boekerij van graaf Passerat de Silans, heer van Charmoy.”

Het was alsof er plotseling een schok door Lord Aberdeen heenging, bij het hooren van dien laatsten naam.

Hij wierp dadelijk het gesprek over een anderen boeg, klapte het boek dicht, zette het weder op het rek, liet zich een en ander verhalen uit het verleden van den jongen man en zijn zuster, maar nam spoedig afscheid, met de belofte, zijn bezoek te zullen herhalen.

En nauwelijks stond Lord Aberdeen met zijn

vriend Brand buiten den kring van woonwagens, of hij zeide opgewonden:

— Nu weet ik, waarom het gelaat van dien jongen mij vaag bekend voorkwam! Denk jij zelf niet dat je zijn gezicht al eens vroeger gezien hebt, Brand?

— Ik kan mij werkelijk niet herinneren...

— Ik des te beter! Ik heb zijn gezicht al eens gezien — en toen behoorde het tot een edelman, heer van Charmoy, die in 1680 geschilderd werd door Leonardo Da Vinci, en wiens beeltenis hangt in het Louvres te Parijs! Vertel mij eens, Brand — hoe staat het met je gymnastische geoeffendheid?

— Mijn hemel — hoe kom je zoo plotseling aan dien overgang, Edward? vroeg de jonge man verbaasd.

— De overgang is minder gedwongen dan jij denkt! riep Lord Aberdeen uit. Er is iets met dien jongen, dat in de hoogste mate mijn belangstelling heeft gaande gemaakt — mijn belangstelling en mijn wantrouwen! Ik wil hem van nabij gadeslaan en daartoe is het noodig, dat wij deel uitmaken van het circus der heeren Brusati en Trigona! Morgen melden wij ons aan, jij, Henderson, onze brave reus en ik als parterre acrobaten — en mijn naam is niet John Raffles, als wij niet dadelijk worden aangenomen!

De goedkoopste en beste zijn
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk III.

Het nieuwe nummer.

Het was omstreeks tien uur, toen drie mannen binnen in den kring stapten, achter het reusachtige circus gevormd door de woonwagens en die hun schreden richtten naar den grootsten wagen, op welks zijwand met groote zwarte letters het woord „Direzziione” geschilderd was.

Er kwam een stalknecht toelopen, die vroeg wat zij wenschten en een van de mannen, die

alle drie vrij opzichtig gekleed waren, antwoordde:

— Ik moet je baas spreken, jongen!

— Welke? Ik heb er twee!

— Alle twee mijnentwege!

De stalknecht wierp een schuinschen blik op den grootsten van de drie mannen, een waren reus, met de schouders van een Hercules, beenen

als brugpijlers en geweldige handen en verdween in het binnenste van den wagen, op welks balkon een oogenblik later de heer Trigona in eigen persoon verscheen, in zijn hemdsmouwen, zonder boord en met een dikke sigaar tusschen de lippen.

Hij scheen aan het werk te zijn, tenminste hij had een pennehouder in de hand en vroeg op tamelijk ongeduldigen toon:

— Wat is er? Wat wilt ge?

— We willen u eens spreken, mijnheer — gij zijt zeker de directeur?

— Een er van! Wat wouwen jullie?

— Werken! antwoordde de woordvoerder van het kleine groepje lakoniek.

— Wat doe je?

— Parterre-acrobaten!

— Waar het laatst geweest?

— Al in geen maanden in het publiek opgetreden!

Trigona trok een bedenkelijk gezicht en mopperde toen:

— Dan zou ik jullie op de bonnefooi moeten nemen — dat is wel wat gevaarlijk! We zouden wel gelegenheid hebben voor een goed nieuw nummer, maar....

Hij hield op, toen zijn oog op den reus van het trio viel.

Trigona had ongetwijfeld in zijn lang leven als circusdirecteur heel wat athletische figuren gezien, maar zulk een evenredigheid van bouw, zulk een volkomen harmonie bij een menscheijk wezen van die grootte en dien omvang, had hij nog zelden waargenomen.

Hij scheen zich te bedenken en vroeg toen opnieuw:

— Kennen jullie nog al wat?

— U kunt er zich wel dadelijk zelf van overtuigen — als u zich de moeite geeft mee naar de arena te gaan!

— Goed! Is jullie „drager” sterk?

De man die tot dusverre het woord gevoerd had voor de acrobaten gaf den reus een wenk en het volgende oogenblik voelde Trigona zich aangegrepen door de twee geweldige handen, hoog in de lucht geheven, een tijdlang vastgehouden en toen langzaam en voorzichtig weer op den grond neergezet, na over het hek van zijn balkon te zijn getild.

— Knap! zeide de directeur kortaf, terwijl hij

zijn vest weder gladtrok. Ik weeg 104 kilo, zonder kleeren! Nu, wij zullen wel eens zien — ga maar mee! Hoe is je naam?

— Trio Radolin!

— Je eigen naam bedoel ik?

— Matthews!

— Jij bent aansprakelijk?

— Ja, ik teeken!

— Nu, misschien worden we het wel eens!

Onder het spreken waren de vier mannen naar den artisteningang geloopt en een paar minuten later stonden Raffles en Charles Brand, thans vergezeld door den Herkulischen chauffeur James Henderson midden in de arena.

Er werd juist door sommige leden van het gezelschap gerepeteerd en aanstonds zouden Raffles en Brand de vuurproef der herkenning moeten doorstaan, want ook het trio Falgari bevond zich in de arena en was op het punt, naar de trapèzes te klauteren.

Er was een clown, die, in zijn hemdsmouwen en met zijn flambard op het hoofd bezig was, een varken af te richten, dat erg uit zijn humeur scheen te zijn en telkens woedend naar hem beet en in een hoekje was een man met reeds grijzend haar doende, een klein meisje de eerste beginselen bij te brengen van het loopen over den gespannen draad.

Nog wat verder studeerde een jonge man met een bleek gezicht, die op het programma vermeld stond als de „Koning der Jongleurs”, een paar nieuwe toeren in met ballen en hoepels.

Al die menschen hielden een oogenblik op, om naar het drietal te zien, dat daar zooeven de arena was binnengestapt, voorafgegaan door den directeur in eigen persoon.

Maar Raffles had wel zorg gedragen voor een uitstekende vermomming, want geen van de drie Falgari's herkende in den krachtig gebouwd, zwartharigen atleet ook maar een seconde den edelman met het reeds grijzende haar, dien zij den avond te voren hadden gesproken.

Wat Brand betreft — hij had zich steeds een weinig op den achtergrond gehouden en zich slechts zelden in het gesprek gemengd en een weinig zwartsel op de wenkbrauwen, een kleurmiddeltje voor het haar, waren voldoende geweest, om ook hem tegen herkenning te vrijwaren.

Wie zou er trouwens aan hebben durven denken, dat die deftige circusbezoekers en deze met nagemaakte elegance gekleede kunstmakers dezelfde waren!

Er werd een weinig plaats gemaakt en een kleed van stevige stof werd over het zand uitgespreid.

Raffles, Brand en Henderson ontdeden zich, zonder zich in het minst te storen aan de nieuwsgierige blikken, die op hen gericht werden, van jas, vest en boord.

Trigona, nog altijd met zijn dikke sigaar gewapend, was met gekruiste armen, op de eerste rij der schuins oplopende bankenrijen gaan zitten en keek aandachtig toe.

En de drie sollicitanten waren nog geen vijf minuten aan den gang, of de circusdirecteur begreep, dat hij hier de hand kon leggen op een drietal parterreacrobaten, zooals hij er in langen tijd geen gezien had.

De grootste, de zwaargebouwde reus was van een kracht, die ongelooflijk scheen, de beide anderen van een sierlijkheid en lenigheid, die de moeilijkste toeren voor hen tot een spel schenen te maken.

En de reus wierp met hen, alsof zij eenvoudig vangballen waren.

Na tien minuten riep Trigona uit:

— Jullie kunt je jassen wel weer aantrekken! Ik neem jullie! Ga maar met mij mee, dan maken wij de rest in orde!

De drie mannen deden hunne boorden weer om, trokken vest en jassen aan en volgden langzaam den ongeduldigen directeur.

Raffles ging daarbij vlak langs Marco Falgari, die hem even onderzoekend opnam, maar op wiens gelaat geen enkel teeken van herkenning te lezen was.

Eenige meters verder liep Raffles Gaston voorbij.

De jonge man was in zijn tricot onder een soort badmantel.

En in het voorbijloopen vroeg hij op zachten toon:

— Gaat de nieuwe toer door?

De jonge man keek hem ten hoogste verbaasd aan en antwoordde toen:

— Voorloopig niet. Maar mag ik weten hoe u weet, dat — — —

Maar hij kreeg geen antwoord, want Raffles

was al weer verder gegaan, met de handen in de zakken.

Trigoni stond reeds ongeduldig op hem te wachten aan den voet van het kleine trapje, dat naar zijn bureau op wielen voerde en een oogenblik later stonden zij allen in het kleine rijdende kantoortje, dat was volbehangen en beplakt met portretten van beroemde paardrijdsters, danseressen, slangenbezweersters en andere vrouwelijke artisten.

Er stond een groot schrijfbureau, een loketkast en een paar gemakkelijke stoelen.

Op een kleine, ronde tafel stond een flesch port en daarnaast een glas, waaraan het duidelijk te zien viel, dat er nog zoeven uit gedronken was.

Directeur Trigona scheen al vroeg in den morgen een aanvang te maken met zijn geliefkoosde uitspanning!

Hij nam uit een portefeuille een gedrukt contract, legde het voor zich neer, wierp zich achterover in zijn gemakkelijken schrijfstool, rolde de dikke sigaar van den eenen mondhoek naar den anderen en vroeg toen:

— Wat moet jullie verdienen?

— Wij zullen het schappelijk met u maken, directeur, omdat wij eenige maanden niet zijn opgetreden! gaf Raffles ten antwoord en hij noemde een bedrag, niet zoo laag dat het wantrouwen kon inboezemen, maar evenmin zoo hoog, dat de directeur er niet aan zou kunnen denken, hen te nemen.

Het scheen Trigona echter zeer mee te vallen, want zijn zwarte oogen glommen, toen hij het contract begon in te vullen.

— Voor hoeveel tijd? vroeg hij onder het schrijven, zonder op te zien.

— Laten wij zeggen — voorloopig veertien dagen! Bevallen wij, dan kunnen wij nog altijd prolongeeren!

— Maar ik heb mijn menschen altijd veel langer! riep de directeur uit.

— Dat is wel mogelijk — maar wij zijn ook iets bijzonders! zeide Raffles droogjes. En voor ik het vergeet — voor stalwerk zijn wij niet te krijgen, denk daarom! Wij maken ons nummer en verder geen nieuws!

Trigona keek even bedenkelijk, want slechts de allereerste artisten, die niet vast aan den troep verbonden bleven, waren vrijgesteld van het werk met bezem en hark.

Alle anderen moesten als pikeurs of stalknechts medehelpen.

Maar het eind was toch, dat het „trio Radolin“ van die verplichting zou worden vrijgesteld.

In dat opzicht stonden zij dus zelfs boven het beroemde trio Falgari, waarvan de mannelijke leden verplicht waren, als pikeurs mede te helpen, tot het tijdstip waarop zij moesten optreden.

Daarna waren zij vrij om te doen wat zij verkozen, in tegenstelling met de mindere goden, die slechts even hun livrei mochten afwerpen, om hun nummer ten beste te geven en ze dan dadelijk weder moesten aantrekken, om opnieuw stalbezem en hark ter hand te nemen.

Raffles plaatste den naam Matthews onder het contract, hij kreeg een duplicaat waaronder Brusati reeds zijn naam had gezet en de overeenkomst was gesloten.

Trigona gaf snel de noodige bevelen voor den drukker van de programma's, want nog dienzelfden avond zouden de parterre-acrobaten debuteeren.

— Dat is vlug en goed gegaan, zou ik zeggen! zeide Raffles op zachten toon glimlachend, toen de drie mannen weder langzaam naar den artisteningang terugliepen. Wij zijn nu tenminste in staat, dien Falgari eens wat nader op de vingers te zien — benevens onzen waarden directeur Trigona. Het spookt mij nog altijd door het hoofd dat hij gisteravond onzen jongen vriend Gaston het scheldwoord bastaard heeft toegeslingerd!

— Toen was hij dronken! merkte Brand op.

— Dat is zoo, maar de zegwijze luidt, dat kinderen en dronken lieden de waarheid zeggen! Intusschen moet ik je zeggen, niet goed te begrijpen, wat hij met dat woord eigenlijk bedoelde!

— Waar gaan wij nu heen?

— Wij gaan nog eens naar binnen en maken dan nader kennis met Gaston en zijn zuster. De bladwijzer, dien wij gisteren in de hand hebben gehad, heelt mij zeer nieuwsgierig gemaakt! Gaston zeide, zich te herinneren, een geruimen tijd met dat stukje papier te hebben gespeeld. Ik vraag mij af, hoe dat mogelijk kan zijn geweest, als het niet in bezit was van zijn ouders! En als zij het bezaten — hoe kwamen zij er dan in 's hemelsnaam aan!

— Misschien is de bladwijzer wel bij ongeluk in een of ander zeer oud boek blijven zitten, hetwelk de familie Charmoy kan hebben verkocht!

— Zulke boeken verkoopt een adellijke familie niet! hernam Raffles hoofdschuddend. Tenzij zij in groote armoede verkeert en daarvan is hier zeker geen sprake. Voor zoover ik het in dien korten tijd heb kunnen nagaan, behoort de grafelijke familie Passerat de Silans tot de rijkste in geheel Frankrijk!

— Hoe zou de knaap er dan aan hebben moeten komen?

— Dat is juist de vraag die mij bezig houdt. Er is echter nog meer! Hoe meer ik hem aanzie, hoe frappanter zijn gelijkenis met het portret van den heer van Charmoy in het Louvres Museum te Parijs mij opvalt! Ik heb vanmorgen nog eens in den geïllustreerden catalogus gebladerd en zelfs op de reproductie is die opvallende gelijkenis te zien.

— Maar wat denk je dan eigenlijk? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen, wat ik denk! Natuurlijk kan hier nog toeval in het spel zijn — ofschoon het dan een toeval van een eigenaardigen aard is! De jongen zou ook een natuurlijke zoon kunnen zijn van een der laatste graven van Silans en daarop zou dan het scheldwoord kunnen slaan, hetwelk die dronken schavuit hem gisteren naar het hoofd wierp!

— Uitstekend — maar dat zou dan zijn bezit van dien eeuwenouden bladwijzer niet verklaren!

— Dat is zoo — daarentegen wel de aanwezigheid van die zuster, waarmede ik anders, eerlijk gezegd, niet goed raad zou weten! Het komt wel eens voor, dat een adellijke spruit om de een of andere reden verdonkeremaand wordt, maar dat men dan tegelijkertijd zijn zuster laat verdwijnen — dat komt al heel weinig voor, omdat het meestal overbodige moeite is! Een vrouw erft nu eenmaal geen landgoed, ook geen titel, tenminste niet in directe lijn en ook niet het hoofdfortuin! Nu, de toekomst zal ons dat alles wellicht wel duidelijker maken!

— Hoe is eigenlijk de erfopvolging bij den Franschen adel?

— Heel eenvoudig — en in hoofdzaak dezelfde als bij ons. Indien er zoons zijn, erft de oudste den titel, het kasteel en het leeuwenaandeel van

het geheele fortuin — als dat er is. De op hem volgende zoon moet zich met minder tevreden stellen. Sterft de oudste zoon vóór de vader, dan gaan natuurlijk zijn rechten over op zijn jongeren broeder en zoo vervolgens. Zijn er in het geheel geen zoons, dan komt voor de aanvaarding van den titel allereerst de broeder van den vader in aanmerking en na hem diens oudste zoon en zoo vervolgens, wanneer zij er zijn en zijn zij er niet — dan sterft het geslacht uit, want de titel kan nimmer rechtstreeks overgaan op een vrouw. Is er dus geen zoon van den graaf, dan erft in de eerste plaats zijn broeder, dan zijn neef titel en fortuin.

— En neven van zusterszijde?

— Die kunnen nimmer in aanmerking komen! Titels vererven in Frankrijk alleen in de mannelijke linie!

Zij waren onder het spreken reeds weder binnengegaan, volgden de nauwe gang, bereikten de stallen, waar op dat oogenblik de paarden werden geroskamd en bevonden zich een oogenblik daarna weder in de arena.

Daar geheel boven, in het valsche licht, veroorzaakt door een mengeling van het gewone daglicht en het schijnsel van een paar groote booglampen, waren de drie luchtacrobaten nog altijd bezig met hun oefeningen.

Falgari schreeuwde thans luid en met ruwe stem zijn bevelen en van zijn sierlijkheid van den avond was weinig over.

Hij had zijn broek eenvoudig wat omgeslagen, zijn jas uitgetrokken en werkte in dat weinig bevallige costuum.

Het meisje en de knaap deden hun sprongen boven het uitgespannen net met dezelfde nauwkeurigheid als des avonds, maar — de nieuwe, moeilijke toer werd niet verricht!

Maar de jongelieden wisten dan ook niet, dat de vreemde heer, die hen den avond te voren beschermd had, nog dienzelfden nacht bewerkt had, dat de politie Falgari een waarschuwing had doen toekomen, om zijn nieuwen gevaarlijken toer niet te herhalen, wanneer hij niet met den strafrechter in aanraking wilde komen.

Die bedreiging scheen voldoende te zijn geweest, om den ruwen kerel van zijn plannen te doen afzien.

De clown met zijn kwaadaardig varken was nog altijd met onuitputtelijk geduld aan den gang en bij wijze van belooning voor een geslaagden toer kreeg de knorrende dikhuid ter versnapering telkens een half rotte appel, dien hij vol welbehagen oppeuzelde.

Raffles, Brand en de reusachtige Henderson namen kalm plaats en wachtten, tot de Falgari's met hun oefeningen gereed zouden zijn.

De trapèzes werden nu weder vastgemaakt, de drie acrobaten sprongen achtereenvolgens in het net en duikelden daarna over den rand, om zich luchtig in het zand te laten vallen.

Al spoedig was de vriendschap aangeknoopt en Gaston scheen zich instinctmatig aangetrokken te voelen tot zijn nieuwen collega met het ernstige, krachtig geteekende gelaat en de doordringende grijze oogen.

Hoofdstuk IV.

Onderzoekingen.

Dienzelfden middag brachten Raffles en Charles een bezoek aan het Britsch Museum en wel voornamelijk aan de afdeeling archeologie en snuffelden daar alles na wat zij omtrent het geslacht van de graven Passerat de Silans te weten konden komen.

Het bleek hun, dat de eerste graven van dien

naam reeds in oude oorkonden van het jaar 1430 genoemd werden.

Eenigen hunner streden mee onder de vaan van Jan Zonder Land en velen hadden aan de kruistochten deelgenomen.

Tijdens de revolutie ontsnapte het kasteel der Silans in Vendôme gelegen, als door een won-

der aan de plunderzucht van het tot razernij geprikkelde grauw en het grafelijk slot moest zich nog altijd op dezelfde plek bevinden.

Maar de boeken in het Museum gingen slechts tot aan het directoire-tijdperk en om iets naders te weten, zouden zij dus andere bronnen moeten aanboren.

Niets was echter gemakkelijker, zooals al spoedig bleek.

Want het eerste het beste reisbureau kon hun mededeelen, dat het oude slot in Vendôme nog altijd door afstammelingen van het beroemde grafelijke geslacht bewoond werd.

Nog een stap verder en Raffles zou te weten komen wat hij weten wilde.

Hij begaf zich daartoe naar het Fransche Consulaat, waar men hem beloofde, inlichtingen te zullen inwinnen en reeds twee dagen later vernam hij dat omstreeks 15 jaar geleden, titel, landgoed en fortuin uit de handen van den ouden graaf Henry Passerat de Silans waren overgegaan in dien van zijn neef Julien de Charmoy, den oudsten zoon van zijn broeder, die reeds achttien jaren geleden stierf.

Raffles verliet het Consulaat, na de onkosten van het onderzoek te hebben voldaan en ging wat hij vernomen had mededeelen aan Brand, in een klein café, dicht bij de plek waar het circus was opgeslagen en waarvan zij een soort hoofdkwartier hadden gemaakt.

De jonge man wachtte hem op, gezeten achter een onschuldig glas melk, want er werd in die dagen veel van de krachten der drie mannen gevergd.

— Wel? vroeg hij lakoniek.

— Wel — ik weet nog niet heel veel, maar toch wel, dat 15 jaren geleden, titel en fortuin aan een zijlinie zijn overgegaan, natuurlijk bij gebreke aan een rechtstreekschen stamhouder!

— En die stamhouder is natuurlijk onze vriend Gaston? vroeg Brand, met zijn neus boven zijn glas melk en een guitige tinteling in zijn blauwe oogen.

— Natuurlijk — je houdt mij voor een romantischen dwaas, die weer allerlei onmogelijke dingen fantaseert! zeide Raffles kalm, terwijl hij tegenover Brand plaats nam. Neen, verontschuldig je maar niet — het valt duidelijk op je ge-
laat te lezen!

— Ik denk er ook niet aan om mij te ver-

ontschuldigen! protesteerde Brand. Ik heb immers gelijk! Die jongen zal 15 jaar geleden wel gestolen zijn of iets dergelijks? Ontvoerd door handlangers van den tegenwoordigen titelhouder? Door zigeuners opgelicht?

— Ja, iets dergelijks! antwoordde Raffles zeer kalm.

Brand keek van zijn glas melk op, om Raffles met wijdgeopende oogen aan te staren en pas na eenige oogenblikken klonk het vol verbazing van zijn lippen:

— Het is dus geen grap? Geloof je dat in ernst?

— Het komt mij althans waarschijnlijk voor! Jij maakt er een grapje mee — maar ik rijg eenvoudig eenige feiten aaneen en aan het einde van dien keten kom ik tot de slotsom, dat Gaston inderdaad in nauwe betrekking moet staan met wat ik zoeven op het Fransche Consulaat vernam!

— Dat is sterk! barstte Brand uit.

— Waarom? Ik had bijna gezegd dat het heel gewoon is! Men leest dergelijke dingen vaak in boeken, haalt dan glimlachend de schouders op en mompelt met iets van medelijden in zijn stem voor zich heen: „Louter verzinsels!“ En dan vindt men iets dergelijks een week later in zijn lijfblad, de feiten zijn onmogelijk te weerleggen, zij zijn dikwijls nog romantischer dan de stoutste fantasie van een romanschrijver kon bedenken — en dan zwijgt de lezer, of hij zegt ten hoogste: „Dat is kras!“ zooals zeker iemand van mijn vrienden daareven deed. Welbeschouwd bestaat er ter wereld volstrekt niets wat de moeite van onze verbazing waard is, want alles kan gebeuren, als het vroeger al niet eens gebeurd is. Hoeveel menschen hebben er niet medelijdend gelachen toen er voor het eerst van de bende van het Kwade Oog gewaagd werd! Het was nonsens — het was een verdichtsel — zoiets bestond niet, heette het! Sla nu de bladen op en op de fotopagina's kun je zelfs reeds afbeeldingen zien van mannen in zwarte mantels en met zwarte kappen over het hoofd, die op de borst een woest starend tijgeroog geschilderd hebben — een zusje van het Kwade Oog, dat wij zoo hardnekkig bestreden hebben! En daarom blijf ik bij wat ik zoeven heb gezegd.

— En hoe wil je dat waar maken? vroeg Brand, die volstrekt niet overtuigd scheen te zijn.

— Door het nader te onderzoeken! Als ik naar de verblijfplaats van de Silans telegrafeer en ik krijg ten antwoord, dat ongeveer 15 jaren geleden graaf Henry een eenigen zoon had, die spoorloos verdween, toen hij nog een knaapje van vijf jaar was — zal je dan toestemmen, dat ik toch wel eens gelijk kon hebben?

— Dan zou ik de zaak zeker onder een geheel anderen gezichtshoek bezien! riep Brand uit. Dan zou inderdaad de kans groot worden, dat je gelijk hadt!

— Dat denk ik ook! hernam Raffles droogjes. Ga zelf toch maar eens na! Die gelijkenis zou desnoods nog toevallig kunnen zijn. Maar — wij vinden ook een bladlegger, die aan de grafelijke familie heeft toebehoord en die klaarblijkelijk ontsnapt is aan het spiedend oog van degenen, die den knaap roofden. Hij is een Franschman. Zijn geheele verschijning, alles wat hij doet, de wijze waarop hij denkt en spreekt, toont duidelijk aan dat hij geen ras-acrobaat is — maar wel een ras-edelman! Adelijk bloed verloochent zich nooit, onder geen enkele omstandigheid — en de weinige uitzonderingen bevestigen slechts den regel. Gaston herinnert zich met den bladwijzer te hebben gespeeld — waar kan hij dat anders gedaan hebben dan in zijn ouderlijk huis? Nog gisteren sprak hij ervan hoe hij een vage herinnering had aan een prachtig park, aan bedienden die voor hem vlogen, aan een zacht bedje met een troonhemel er boven, aan zilveren vaatwerk, aan een pony, een kamer vol speelgoed en andere heerlijkheden van een kind! Dat kan hij zich toch onmogelijk verbeeld hebben!

— Maar — dat meisje dan? Dat is dan zijn zuster niet?

— Dat heb ik ook al aanstonds betwijfeld, mijn waarde! Er is volstrekt geen familiegelekenis tusschen die twee!

— Is zij soms ook gestolen? vroeg Brand, met dezelfde oolijke tinteling in zijn oogen.

— Je drijft er den spot mee, dat merk ik wel! Gestolen is zij waarschijnlijk wel niet, maar ook zij hoort niet thuis te midden van deze ruwe kerels! Zij is een Schotsche, naar ik al heb uitgevonden en haar moeder moet een zeer goede paardrijdster zijn geweest.

— Maar waarom denken die twee dan in

's hemelsnaam dat zij broer en zuster van elkander zijn?

— Zij zijn waarschijnlijk van kindsbeen af samen geweest en de roovers van Gaston hebben misschien wel dadelijk verkondigd, dat zij broer en zuster waren, om een ontdekking van het misdrijf des te moeilijker te maken.

Brand keek een oogenblik stil voor zich heen en zeide toen plotseling:

— Ik geloof, dat je Gaston geen grooter dienst zou kunnen bewijzen, dan door hem te zeggen, dat Sylvia zijn zuster niet is!

— Waarom denk je dat?

— Omdat die jongen dat meisje op een andere wijze liefheeft, als een broeder het zijn zuster mag doen! Zij is geen kind meer, zij begint op te groeien tot een heel mooi meisje, de jongen ziet dat en ik ben zeker dat hij er vreeselijk onder lijdt! Wij zijn juist gekomen in een tijd, dat zijn hart is gaan spreken en hij moet zichzelf wel verfoeien, nu hij tot het inzicht is gekomen, dat zijn eigen zuster zijn hart heeft gestolen!

— Iets dergelijks meende ik ook inderdaad te hebben opgemerkt! zeide Raffles nadenkend. Ik heb een schuwen blik in zijn oogen meenen te bespeuren, wanneer hij haar aanziet en het is alsof hij haar gezelschap ontwijkt. Nu, als mijn vermoedens bewaarheid worden, dan hoop ik den armen jongen spoedig te kunnen gerust stellen!

— Zou hij zelf volstrekt niets vermoeden van zijn afkomst?

— Hoe zou dat mogelijk kunnen zijn? Hij kan niet ouder geweest zijn dan vijf of zes jaar, toen hij, tenminste wanneer onze meening juist is, uit het ouderlijk huis werd geroofd! In het woelige leven dat daarop volgde, zijn de herinneringen aan zijn vroegste jeugd natuurlijk spoedig geheel en al uitgewischt.

— En — wie zou volgens jou de roover hebben kunnen zijn?

— Dat is al heel moeilijk uit te maken! Vergeet niet dat het 15 jaren geleden is!

— En het zou geschied zijn op bevel van den tegenwoordigen heer van Charmoy?

— Wie zou er anders eenig voordeel bij hebben gehad?

— Dat is zoo! Maar mij dunkt dat die graaf Julien toch nooit geheel en al gerust kan zijn

betreffende het lot van zijn neef! Hij heeft den roover natuurlijk tot zijn medeplichtige moeten maken — en het komt wel eens voor dat handlangers vroeg of laat berouw krijgen!

— En ook, dat handlangers pogen, opnieuw een bron te doen vloeien, die reeds opgedroogd bleek! merkte Raffles op. De roover heeft zeker zeer veel geld ontvangen voor zijn misdaad, dat geld kan zijn opgeraakt en hij kon wel eens willen trachten, den voorraad opnieuw aan te vullen! Maar dit is alles leeg gepraat — het is zeer goed mogelijk dat de medeplichtigen reeds gestorven zijn en wij moeten trouwens eerst bericht afwachten uit Vendôme!

Een half uur later verzond Raffles een telegram met betaald antwoord aan den prefect van het Departement Vendôme en nog voor de voorstelling een aanvang nam dien avond, had Raffles de volkomen bevestiging in handen van hetgeen hij vreesde.

De prefect deelde hem mede, dat inderdaad omstreeks 15 jaren geleden de kleine Gaston de Charmoy op een noodlottige wijze om het leven gekomen was, terwijl hij in het park van zijn vader speelde. Het kindermisje had den knaap slecht bewaakt, hem op een gegeven oogenblik vermist en toen zij hem angstig ging zoeken, had zij tot haar doodelijke ontsteltenis het strooien matrozenhoedje van het knaapje zien drijven op het water van de rivier, die daar ter plaatse met vrij groot verval dwars door het park liep.

Zij was luid gillende naar het slot gerend en daar was onmiddellijk alles in rep en roer geweest.

Men had onmiddellijk de rivier afgedregd, zonder echter een spoor van het ongelukkige kind terug te vinden.

Toen Raffles het uitvoerige telegram gelezen had, vouwde hij het glimlachend op en borg het zorgvuldig weg.

Het was reeds bij half negen, toen Raffles en Brand bij den breeden kring van wagens stonden, die zich aaneenreidden achter het grootte circus.

Zij wilden juist door een nauwe opening treden, toen hun aandacht getrokken werd door het geluid van twistende stemmen, die uit den directiewagen schenen te komen.

Zij luisterden en konden de stemmen van de beide directeuren Brusati en Trigona herkennen.

De eerste was blijkbaar in grootte woede ontstoken, ofschoon hij naar het scheen alle moeite

deed, het geluid van zijn stem zooveel mogelijk te temperen.

Wat Trigona betreft — naar het dubbelslaan van zijn tong te oordeelen, was hij alweder beschonken.

Raffles en Brand slopen wat naderbij, tot zij vlak bij den ingang van den directiewagen stonden en hoorden juist hoe Brusati woedend zeide:

— Het gaat zoo niet langer! Denk je dat ik het zal dulden dat jij dronken onze paarden voorstelt? Het scheelde vanavond waarachtig weinig, of je was over je eigen zweep gestruikeld! Jij hondsvot, jij maakt onze zaak te schande! Van morgen af gaan onze wegen uiteen — ik verbreek onze overeenkomst!

— Jij verbreekt onze overeenkomst? herhaalde Trigona op sarrenden toon. En denk je dat dat maar zoo gemakkelijk gaat?

— Dat denk ik! Wat dacht je, dat ik mijn heele leven met jou samen zou willen werken?

— Dat zul je wel moeten — wij weten te veel van elkaar! stotterde Trigona.

Er lag een klank van schrik in de stem van Brusati, toen hij heesch fluisterde:

— Houdt je bek, kerel! Is het je in je hersens geslagen? Zie je wel, dat er met jou niet langer kan worden samengewerkt? Ik heb het contract zoodanig laten opmaken, dat het met drie maanden opzegbaar is! Voor die drie maanden zal ik je schadeloos stellen, al kost het me ook een paar duizend francs en morgen ga je weg, ik wil je niet meer zien!

— Je wilt je ouden kameraad er uitgooien? zeide Trigona op huilerigen toon. Nadat we zoo lang hebben samengewerkt, nadat we samen de zaak van een voddig tentje hebben opgewerkt tot wat het nu is?

— Het is je eigen schuld! zeide Brusati op ruwen toon. Als je niet zoo dronk, hadden we goede vrienden kunnen blijven! Maar je jaagt het publiek weg, je hebt geen hart meer voor de zaak, je loopt altijd de vrouwen van het personeel na — je bent een luie rekel!

Trigona liet een gemeen lachje hooren en pruttelde!

— Moet jij mij verwijten maken? Je lijkt waarachtig wel een middernachtszendeling! Ga jij preeken op je ouden dag, Brusati? Denk je soms dat je een haar beter bent dan ik? Heb

jij soms 15 jaar geleden niet meegedaan, om...

De stem van Brusati klonk dreigend, toen hij op woesten toon fluisterde:

— Wil je je bek houden! Ik geloof waarachtig dat de kerel in staat is om de zaak aan het licht te brengen! Je slaat door als een oud wijf! En het moet uit zijn! Doe jij wat je wilt — morgen laat ik onze overeenkomst ontbinden!

— Dat kun je niet — ik ben mede-eigenaar! De helft van alles komt mij toe!

Brusati lachte spottend en hernam:

— Geloof je dat? Zoo goed als niets komt je meer toe, dronkenlap! Dacht je dat ik niet had zien aankomen? Dacht je dat ik niet wist, dat jij in het geheim langzamerhand al je aandelen verzilverd hebt, om aan geld voor je uitspattingen te komen? En wie denk je wel dat die aandelen weer heeft opgekocht, jij lulak? Ik! Ik heb ze bijna allen in mijn bezit — en je hebt niets meer in te brengen, niets! Je bent alleen nog maar in naam mede-eigenaar en morgen kan ik je op straat laten zetten! Je mag blij zijn, als ik je schadeloos stel!

Er heerschte een oogenblik stilte en toen kwam het sissend over de lippen van Trigona:

— Zoo — staan de zaken zoo! Achter mijn rug mijn aandelen opgekocht, hè? Nu zullen wij eens zien of je geen bakzeil trekt! Ik heb wel middelen om je te dwingen, schurk! Wat zou je er van zeggen, als ik morgen eens naar de politie liep en — — daar het gevalletje van 15 jaar geleden vertelde! En — Gaston, zou die niet raar opzien als ik hem vertelde — —

— De zaak is verjaard! hernam Brusati met een kort lachje. Drie maanden geleden waren er juist 15 jaren verlopen — en dat is volgens de Fransche wet voldoende! En met de Engelsche hebben we niets te maken.

— Zoo zoo! En zou het niet in de kranten komen, denk je? Zou je naam er niet in gemengd worden?

— Als je dat doet — dan breng je ook jezelf ten onder! hernam Brusati woest.

— Aan mij is niets te bederven! Je hebt een bedelaar van me gemaakt!

Weer heerschte er even zwijgen en weer was het Brusati, die het eerst sprak,

— Het is goed — ik zal er nog wat extra's bij doen, om je den mond te stoppen. Maar wij

kunnen niet meer samen werken! Je brengt de zaak in discrediet, door je drankzucht!

— Je gooit me er dus uit?

— Je hebt het aan jezelf te wijten! Morgen ga ik met het contract naar mijn advocaat. Ik zal je 2000 pond laten uitbetalen — dat is meer dan tienmaal zooveel als waarop je nog recht hebt!

Er klonk een grommend geluid over de lippen van Trigona en toen zeide hij:

— 2000 Pond? En dan moet ik zeker van de rente leven? Jij bent een mooie compagnon! Nu — ik weet nu waaraan ik me te houden heb! En — ik weet misschien nog wel andere bronnen om aan geld te komen!

Het trapje kraakte onder zijn zware stappen en Raffles en Brand moesten snel terugtreden om niet door den dronkaard te worden gezien.

Trigona wankelde weg over het schaarsch verlichte pleintje, dat door de woonwagens werd gevormd en de beide vrienden bleven wachten, totdat ook Brusati zich verwijderd had.

Zij keken elkander glimlachend en zwijgend eenigen tijd aan en toen begon Brand op zachten toon:

— Nu, daar heeft het toeval ons hoffelijk de behulpzame hand geboden!

— Dat mag je wel zeggen! Wij hebben hier zonder eenigen twijfel een twistgesprek afgehuisterd tusschen twee medeplichtigen, die ruim 15 jaar geleden het kind ontvoerd hebben en zijn hoedje in het water hebben geworpen, om aan verdrinken te doen gelooven! Dat het lijkje nooit gevonden werd; behoeft je niet te verwonderen — er wordt immers in het telegram gezegd, dat de rivier op die plek snel stroomde. Het is duidelijk, dat de twee schurken van het geld, dat zij voor dien kinderroof ontvingen, hun zaken hebben uitgebreid!

— Maar — moest Julien, die de opdracht gaf, dan niet steeds in angst verkeeren, dat die kerels hem naderhand geld zouden afpersen?

— Het is heelemaal niet zeker of hij wel weet dat Gaston nog leeft! hernam Raffles kortaf. Het is immers zeer goed mogelijk, dat hij verwachtte, dat zij den knaap uit den weg zouden ruimen, maar dat die twee sluwe kerels het wel zoo veilig vonden, den knaap in het leven te laten!

— Is die zaak werkelijk verjaard, zooals Brusati beweerde?

— Ja, helaas! Na vijftien jaren verjaren in Frankrijk soortgelijke misdrijven. Zij zijn geen van beiden meer strafbaar!

— Die schurk van een Julien dus ook niet?

— Dat hangt er van af, of hij inderdaad opdracht heeft gegeven om den knaap te doodden. Is dat zoo, getuigen Brusati en Trigona in dien zin, dan zal de schelm nog een leelijke pijp rooken!

— Wat denk je nu te doen?

— Ik denk dien Trigona in het oog te houden! De kerel schijnt iets voornemens te zijn, wat hem geld moet opleveren! Ik vraag mij af, wat hij anders voornemens zou kunnen zijn, dan zich naar Vendôme te begeven en te trachten van Julien meer geld los te krijgen, onder bedreiging, dat hij anders de waarheid aan het licht zal brengen!

— Maar als Gaston plotseling zou komen opdagen en zijn rechten zou doen gelden — zou

men hem dan zonder meer gelooven? Zou hij geen bewijzen moeten bijbrengen?

— Dat spreekt vanzelf — en ik wil wel erkennen, dat dit niet zoo heel gemakkelijk zou zijn! Veel zou afhangen van de bereidwilligheid van de beide kerels, die hem hebben gestolen! Als zij getuigen, dat zij hem na den roof geen oogenblik uit het oog hebben verloren, dat hij in hun circus is grootgebracht, dan is er al zeer veel gewonnen! Wij hebben dan nog den perkamenten bladwijzer, die Gaston toebehoort en wij hebben de treffende gelijkenis met vroegere heeren van Charmoy. Als hij nu ook nog een of ander litteeken heeft — dan kan er geen oogenblik aan worden getwijfeld, of hij zal zich in zijn rechten zien hersteld! Maar daar komt onze brave James aanwandelen — ik geloof dat het tijd wordt om ons voor de voorstelling te kleeden!

Aanbevelend,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

Onthullingen.

Het eerste nummer na de pauze was afgelopen en Gaston was bezig, zich in gezelschap van Falgari in het kleine kleedhokje te verkleeden, toen er op de deur werd geklopt en Raffles binnentrad, die in die weinige dagen een warme genegenheid voor den schranderen knaap had opgevat, die altijd stil zijn weg ging, niet vloekte of dronk en zijn vrijen tijd besteedde om zichzelf op te voeden door het lezen van alle leerboeken, welke hij maar onder zijn bereik kon krijgen.

Raffles wierp een vluchtigen blik op Falgari, die hem met een duisteren blik aankeek, waarschijnlijk omdat de drie parterre-acrobaten een succes hadden, dat het zijne in de schaduw dreigde te stellen en zeide toen tot Gaston, die haastig op hem was toegetreden:

— Maak wat voort, Gaston! Wij wachten op je!

En zeer zacht voegde hij er aan toe, alleen voor den jongen verstaanbaar:

— Rep je zooveel mogelijk — ik moet je dadelijk iets zeer belangrijks toevertrouwen! Het betreft ook — Sylvia!

Gaston verbleekte, zijn gelaat vertrok zich krampachtig en hij deed een stap achteruit, terwijl hij Raffles bijna angstig aankeek.

Maar deze stelde hem met een enkel gebaar gerust en zeide nu weer luid:

— Wij wachten je bij den artisten-uitgang.

Hij ging weder heen en voegde zich bij Brand, die vol welbehagen aan zijn sigaret trok — de eerste welke hij zich veroorloofde, sedert hij zich veranderd had in acrobaat.

De beide mannen behoeften niet lang te wachten, toen Gaston en Sylvia reeds kwamen opdagen.

Raffles trad de jongelieden tegemoet en wendde zich tot het jonge meisje met de woorden :

— Gij weet wel hoe aangenaam ons uw gezelschap is, Miss Sylvia! Maar ik heb op het oogenblik iets zeer gewichtigs met uw.... broeder te bepraten en gij zult pas later mogen vernemen wat dat is! Gij neemt het mij toch niet kwalijk?

Het meisje had een verbaasden blik op Raffles en vervolgens op Gaston geworpen en zeide nu :

— Als het van belang is wat gij met elkander te bepraten hebt, dan wacht ik in den woonwagen! Ik gevoel mij vanavond ook wel een weinig vermoeid.

Raffles wierp een haastigen blik op het tengere, nog niet geheel ontwikkelde lichaam van het jonge meisje en zeide :

— Het zou misschien goed zijn als gij eenige weken rust naamt, Miss Sylvia! Ik geloof dat dit werk veel te inspannend voor u is!

— Rust nemen? herhaalde het meisje met een flauwen glimlach. Ik geloof dat Falgari daar wel geen ooren naar zal hebben! Tot straks, Gaston. Je zult het mij toch dadelijk vertellen? Ik ben heel nieuwsgierig, daar kom ik rond voor uit!

Het meisje knikte haar broeder toe en begaf zich naar den wagen, dien zij met drie andere vrouwen deelde.

Gaston keek haar een oogenblik na, terwijl hij zenuwachtig op de lippen beet en zeide toen tot Raffles :

— Nu ben ik tot je dienst — maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, Mattews, wat je mij wel voor belangrijks hebt mee te deelen en dan nog wel over Sylvia!

— Weet je hier geen plekje, waar we volkomen ongestoord kunnen spreken? vroeg Raffles.

Gaston dacht even na en antwoordde toen :

— Er staat daarginds een woonwagen, die nu leegstaat. Daar kunnen wij spreken zonder dat iemand ons hoort! Maar het is mij een raadsel, waarom...

— Nog maar een paar minuten geduld, waarde Gaston en je nieuwsgierigheid zal bevredigd worden!

De drie mannen richtten hun schreden naar een afzonderlijk staanden wagen, beklommen het

trapje, sloten zorgvuldig de deur en staken de petroleumlamp aan.

Het binnenste van den wagen was eenvoudig gemeubeld, met een tafel, een paar stoelen en een veldbed.

Toen zij allen gezeten waren, begon Raffles, terwijl hij Gaston glimlachend aanzag :

— Blijf je nog steeds bij je voornemens, om dit gevaarlijke leven vaarwel te zeggen.

— Meer dan ooit! Ik ben niet bevreesd, dat bezweer ik je, maar ik huiver steeds voor Sylvia en ik haat dien valschen klaterschijn, den omgang met die ruwe kerels en de onzekerheid van mijn toekomst! En ik geloof, dat jij in hetzelfde geval verkeert, Mattews! Je bent heelemaal niet het echte type van den kunstemaker!

— Ik zal het ook niet lang meer blijven, geloof ik! zeide Raffles glimlachend. Maar laten wij niet afdwalen, waarde Gaston! Ik geloof dat ook jij niet lang meer in deze omgeving zult blijven!

Gaston keek Raffles zeer verbaasd aan en zeide op een toon van ongeloof :

— Dat is zeker een grapje?

— Toch niet — ik spreek in vollen ernst! Zeg mij eens, Gaston, je bent toch nog steeds in het bezit van dien perkamenten bladwijzer, dien ik eenige dagen geleden eens in je handen heb gezien, toen we je in je woonwagen opzochten?

De uitdrukking van verbazing op het gelaat van den jongen man nam nog toe en er klonk zelfs iets van wantrouwen in zijn stem, toen hij vroeg :

— Je houdt mij toch niet voor den gek, Mattews? Waarom vraag je mij dat?

— Omdat ik je verzeker dat het van zeer groot gewicht is! gaf Raffles ten antwoord. Ik maak geen gekheid — ik spreek in vollen ernst!

— Welnu dan — ik heb dat papiertje nog steeds! Waarom wil je dat weten?

— Omdat ik je zou willen aanraden dat stukje perkament zorgvuldig te bewaren! Het kan je dezer dagen te pas komen!

— Hoezoo?

— Dat zal je aanstonds vernemen! Heb je je nooit afgevraagd, wat dat papiertje eigenlijk te beteekenen heeft? Weet je wel wat het is?

— Om je de waarheid te zeggen, heb ik dat nog nooit onderzocht!

— Dan zal ik je eens inlichten! Het is een

heel merkwaardig staaltje van Middeleeuwsche schrijfkunst! Het bevat eenige Latijnsche woorden, samengevoegd tot een spreuk, het vertoont voorts een adellijk wapen en dan een naam — den naam van een Fransch adellijk geslacht — Passerat de Silans! Wel eens van gehoord?

Gaston bedacht zich even en gaf toen ten antwoord:

— Omstreeks een week geleden kwam er een heer in den woonwagen, die belang in mij scheen te stellen en die den bladwijzer liet zien aan zijn vriend dien hij had meegebracht! Hij noemde toen dien naam, maar ik wil je wel bekennen dat ik hem al weer vergeten was!

Raffles keek hem een oogenblik ernstig en diep in de oogen en zeide toen langzaam:

— Je mag dien naam niet vergeten, Gaston — je mag hem nimmer meer vergeten — want het is de jouwe!

Het bleef eenige oogenblikken volkomen stil in het eigenaardige vertrek, en toen begon Gaston zachtjes te lachen en zeide:

— Wat een flauwe grap van je, Matthews!

— Ik bezweer je, Gaston, dat ik in vollen ernst spreek! hernam Raffles met aandrang. Je werkelijke naam is Gaston, heer van Charmoy, graaf Passerat de Silans!

— Maar dat is onzinnig wat je daar zegt! riep de jonge man uit. Dat is onmogelijk!

— Het is zooals ik je zeg! hernam Raffles kalm. Jij hebt immers zelf verklaard dat je dat ding in je kinderkleeren hebt teruggevonden en dat je er vroeger mee gespeeld hebt!

Gaston zette groote oogen op en stotterde:

— Maar dat heb ik toch nooit aan jou verklaard! Hoe weet je dat? Ik weet zeker dat ik dat alleen aan dien heer gezegd heb, die in een loge had gezeten en die mij bezocht!

— Ik was die heer! zeide Raffles eenvoudig.

Gaston schoof zijn stoel een weinig achteruit en zijn jong, knap gelaat vertoonde een uitdrukking van schrik, toen hij zeide:

— Waarom zeg je dit toch alles tegen me, Matthews? Drijf je den spot met mij?

— Wat mijn vriend zegt, is de volle waarheid! liet nu de stem van Brand zich hooren. Vertrouw hem, Gaston — het is voor je bestwil! Laat het je ook niet vreemd schijnen, dat wij als parterre-acrobaten zijn opgetreden —

het was om dichterbij je te zijn en je te kunnen beschermen!

— Zoo is het, Gaston! hernam Raffles. Kom, wij willen je niet langer in de onzekerheid laten. Je hebt met dien bladwijzer gespeeld en dat heb je alleen kunnen doen in het kasteel van je vader — die reeds sedert vele jaren overleden is. Ga naar de zaal der Middeleeuwsche schilders in het Louvres — laat je het portret van François de Charmoy wijzen, dat geschilderd is door Leonardo da Vinci en de gelijkenis met je eigen gelaat zal je bijna doen ontstellen! Maar er is meer! Niet alleen je eigen herinneringen omtrent een groot park, bedienden, paarden en een prachtig kasteel zijn daar, om te bewijzen dat je werkelijk een afstammeling bent uit dat roemrijke Fransche geslacht, maar ook je licht accent, je uiterlijk van Zuidelijken Franschman — en ten slotte het feit dat je 15 jaren geleden uit het park van je voorvaderlijk kasteel gestolen werd door twee schurken — die ik zeer goed ken!

Terwijl Raffles sprak, onderging het gelaat van den jongen acrobaat talrijke veranderingen.

Het drukte verbazing, schrik, blijdschap en ongelooft uit.

Even bedekte hij het gelaat met beide handen als om zijn gedachten te verzamelen en toen hief hij het hoofd plotseling op, liet de handen zakken en vroeg:

— Wie ben je?

— Dat zullen wij voorloopig terzijde laten! antwoordde Raffles. Laat het je voldoende zijn, dat wij oprechte vrienden van je zijn en vast voornemens, je te helpen, om weder in je rechten te worden hersteld!

— Het is dus waar?

— Het is de volle waarheid! Je hebt immers Fransch gestudeerd? Lees dan dit telegram, van den prefect uit de streek waar je geboren werd, dat ik vanavond ontving, als antwoord op een verzoek om inlichtingen!

Hij stak het telegram aan Gaston toe, die het met bevende hand aannam en den inhoud als het ware verslond.

Toen klonk er een geluid uit zijn keel, dat het midden hield tusschen een snik en een kreet van vreugde en hij stamelde:

— Gij weet niet, hoe gelukkig mij dit maakt! Neen, het is niet alleen omdat ik mij zal kunnen

vrij maken uit deze omgeving, het is ook niet om het geld of om den titel, — — —

— Maar het is omdat Sylvia uw zuster niet is en omdat gij haar dus vrijelijk moogt liefhebben! vulde Raffles glimlachend den zin aan.

Een blos verspreidde zich over de wangen van Gaston, toen hij op zachten toon en stamelend zeide:

— Je hebt dus gemerkt — — —?

— Ja graaf! antwoordde Raffles. Het is mij inderdaad niet ontgaan!

— Neen, noem mij nog niet met den naam van graaf! riep Gaston verschrikt uit. Het is mij nu nog alsof ik droom. Hoe hebt gij dit alles toch kunnen ontdekken? Wie zijn die kerels, die mij roofden? Waarom deed men het?

— Op die vragen is gemakkelijk en heel kort te antwoorden! zeide Raffles. De roof had plaats op bevel van uw neef Julien, die nu den titel, het geld en het landgoed heeft geërfd, ik werd het eerst op het spoor daarvan gebracht door het zien van den bladwijzer en door uw treffende gelijkenis met het schilderij van da Vinci, en de roovers — — zijn uw tegenwoordige directeuren, Brusati en Trigona! Mijn vriend en ik hebben nog geen uur geleden een twistgesprek tusschen hen afgeluisterd, dat den doorslag gaf! Neen, stuif niet op en bederf vooral door uw drift het kleine plannetje niet, hetwelk wij ten uitvoer zullen leggen, om uw schurkachtigen neef schaakmat te zetten.

— O, die schurken! Zij hebben mij dit leven laten lijden, jaren lang, terwijl ik recht had op kennis en op geluk! riep Gaston op woesten toon. Maar zij zullen hun straf niet ontgaan!

— Wat dat laatste betreft, vrees ik, je te

moeten teleurstellen, waarde Gaston! hernam Raffles hoofdschuddend. Het misdrijf is namelijk een paar maanden geleden verjaard. Toch zullen zij wel op een andere wijze gestraft worden, maar de wijze waarop dat zal geschieden, moet je aan mij overlaten! Je neef is in ieder geval de voornaamste schuldige en hij zal zwaar voor zijn misdaad gestraft worden! En wat Sylvia betreft...

Gaston knipperde met de oogen en had blijkbaar moeite zijn ontroering te bedwingen, toen hij zeide:

— Zij zal mijn vrouw worden!

— Ben je daar wel heel zeker van? vroeg Raffles ernstig. Vergeet niet, dat je thans in een geheel anderen kring zult komen, dat je zeer rijk zult zijn, graaf, eigenaar van een groot kasteel — — —

— Wat zou mij dat alles kunnen schelen, Matthews, als ik er haar voor zou moeten prijsgeven? riep Gaston hartstochtelijk uit. Als ik al dat fraais niet kan krijgen dan ten koste van mijn levensgeluk, dan doe ik er aanstonds weder afstand van, nog voor ik het in mijn bezit heb gehad!

— Die woorden strekken u tot eer! zeide Brand, terwijl hij den jongen man de hand toestak. Ik heb het altijd wel gezegd — gij zijt een ware edelman!

— Wat denkt gij nu te doen? vroeg Gaston, die nog geheel verward scheen te zijn.

— Dat zult gij dadelijk hooren! Ik wil een voorloopig onderzoek gaan instellen, daarginds, en dan zal ik u plotseling doen optreden — alleen, of in gezelschap van Trigona!

Hoofdstuk VI.

Trigona roert zich.

Toen Raffles dienzelfden avond met groot succes zijn toeren verricht had met Henderson en Brand, begaf hij zich rechtstreeks naar den wagen, waarin het kantoor van de directeuren gevestigd was en klopte daar aan.

— Binnen! riep de zware stem van Brusati.

Raffles opende de deur en ging het kantoor binnen.

Brusati zat voor zijn lessenaar, zooals steeds in zijn hemdsmouwen, druk schrijvende en zoo zwaar dampende, dat hij als het ware in een mist gehuld was.

De directeur was klaarblijkelijk niet goed in zijn humeur en keek den gewaanden acrobaat vragend en met gefronste wenkbrauwen aan.

— Wat wil je? vroeg hij toen op brommenden toon. Kom je om voorschot? Dan moet je maar eens op een gelegener oogenblik terugkomen! Ik heb het nu te druk.

— Ik kom niet om voorschot, mijnheer Brusati! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ik kom slechts om u mede te deelen, dat ik wegga!

Brusati legde langzaam zijn reusachtige sigaar uit de hand, keek Raffles een oogenblik met wijdgeopenden mond aan en herhaalde toen, stotterend van verbazing:

— Wegga? Ben je gek, Matthews? Wou je weggaan? Weet je wel dat je nog geen volle week bent opgetreden?

— Dat weet ik natuurlijk zeer goed, directeur! antwoordde Raffles bedaard. Er zijn echter dringende redenen, die mij nopen, onze verbintenis te verbreken!

— En denk je dat dat zoo gemakkelijk gaat? barstte Brusati uit En je contract dan?

— Daar staat in, mijnheer Brusati, dat ik, wanneer ik mijn contract verbreek niet alleen mijn salaris derf maar ook een boete zal moeten betalen. Gij hebt mij nog geen cent betaald en mijn vrienden en ik verlangen ook geen betaling en bovendien zal ik u aanstonds de boete voldoen! Ge hebt dus volstrekt niets van mij te vergen, al spijt het mij, dat ik u in den steek moet laten.

— Maar wat je daar zegt, raakt kant noch wal! riep Brusati woedend uit. Je mag het wel weten dat ik in langen tijd niet zulke goede acrobaten heb gehad als jullie zijn! Jullie hebben een verbazend succes! Wil je meer verdienen, zeg het dan!

— Ik ben erkentelijk voor uwe bereidwilligheid om onze bekwaamheden naar waarde te schatten, mijnheer Brusati! hernam Raffles hoofdschuddend. Maar al wildet gij ons het driedubbele betalen — wij zouden het moeten weigeren! Mijn vrienden zouden misschien nog een paar dagen kunnen blijven als gij dat wilt — maar ik ben hedenavond voor het laatst opgetreden!

— Maar waarom dan toch — waarom wil je weg! schreeuwde Brusati, terwijl hij zijn vuist

met een daverenden slag op het blad van zijn schrijftafel deed neerkomen.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brusati — maar dat zijn zaken, die ik u tot mijn spijt niet kan openbaren! Gij kunt mij echter gelooven als ik zeg dat de redenen, die mij tot heengaan dwingen, afdoende en steekhoudend zijn!

— De kerel praat waarachtig alsof hij het uit een boek voorleest! riep de circusdirecteur, terwijl hij Raffles vol verbazing aankeek. Nu, als het moet — dan zal ik er het zwijgen toe doen! Het spijt mij — dat is alles wat ik er van kan zeggen! Zeker een erfenis?

Hij keek Raffles met glurenden blik aan, maar deze haalde glimlachend de schouders op en zeide op luchtigen toon:

— Als gij wilt, kunnen wij het daar wel voor houden! Staat gij er op dat mijn twee vrienden bij u blijven?

Brusati dacht een oogenblik na en zeide toen:

— Het nummer zal niet meer zoo aantrekkelijk zijn — maar beter een half ei dan een leege dop! Laten zij dan maar blijven, zoolang het gaat — ik zal hen dan per avond honoreeren — en nu de boete!

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, en betaalde met een effen gezicht de vrij hooge boete, die op contractbreuk stond en vervolgens werden van weerszijden de contracten verscheurd.

En toen Raffles, een vijftig pond armer, den wagen weder verliet, liet Brusati achter zijn rug een rollenden Italiaanschen vloek hooren, dien hij zich nog herinnerde uit den tijd toen hij als straatkunstemaker door de havenwijken van Genua zwierf.

Maar Raffles bromde zachtjes voor zich heen:

— Wacht jij maar, schelm — ook jij zult je straf niet ontgaan! Vroeg of laat zal je moeten boeten! En nu zou ik wel eens willen weten, waar mijn vriend Trigona ergens schuilt! Ik heb hem den geheelen avond niet gezien! Zou hij reeds naar Frankrijk vertrokken zijn? Maar neen, dat is toch niet waarschijnlijk — hij zal toch eerst orde op zijn zaken willen stellen — bovendien heeft hij geen pas en ten overvloede zou hij de boot van Dover naar Calais toch niet meer gehaald hebben!

Eenige stappen verder was hij bijna tegen Gaston aangelopen, die hem met een verheugd gelaat staande hield en hem zachtjes zeide:

— Ik kan u niet zeggen, in welke stemming ik verkeer, Matthews! En toch is mijn vreugde niet geheel en al onvermengd!

— Heeft Sylvia... geweigerd?

— Ik heb haar nog niets gezegd, Matthews — ik had er nog geen gelegenheid toe. Aanstonds wil ik het doen! antwoordde de jonge man blozend. Neen, dat is het niet wat mij bezwaart! Dat is veeleer mijn nieuwsgierigheid! Ik weet niet wie en wat gij zijt en wat u toch wel bewogen kan hebben, u mijn lot aan te trekken en dit laaghartige complot tegen te gaan!

Raffles greep zijn rechterhand en antwoordde:

— Laten wij zeggen, dat het alleen mijn behoefte is, om onrecht te bestrijden, waar ik het ook zie! En wie ik ben — wat doet het er eigenlijk toe? Misschien zult gij het later wel vernemen! Laat het je voorloopig voldoende zijn, als ik zeg dat ik je vriend ben! En ga nu maar spoedig naar Sylvia en deel haar het goede nieuws mede!

En hij knikte Gaston toe en verdween in de duisternis.

Gaston keek hem een oogenblik hoofdschuddend na en ging toen haastig het circus binnen.

Hij volgde de gang en wilde op de deur kloppen, die toegang gaf tot de kleedkamer van Sylvia, toen hij achter die deur een dof geluid meende te hooren, als van worstelende lichamen en een gesmoord gereutel, als van iemand, wien men met geweld den mond dicht houdt.

Hij greep woedend de kruk — de deur was gesloten.

De jonge man bedacht zich geen seconde.

Hij wist dat de kleedkamer met een vrij groot raam uitzag op een soort doorloop en ijde de gang weder uit, om een paar seconden later dien doorloop binnen te snellen.

Hij omwikkelde zijn vuist met zijn sportpet en met een enkelen slag had hij een ruit van het venster verbrijzeld en den haak van het raam teruggetrokken.

Hij klom naar binnen, wit van woede en stond tegenover Trigona, die een krab over het gelaat had, welke hem niet mooier maakte en wiens trekken op dat oogenblik een uitdrukking van giftigen haat en dollen woede vertoonden.

Op de kleine rustbank, bleeker dan de dood, hijgend van inspanning, zat Sylvia, met flikkerende oogen en slechts ten halve gekleed.

Het was duidelijk, dat de schurkachtige directeur het meisje had overvallen, terwijl zij bezig was zich te verkleeden.

Sylvia sprong dadelijk op, zoodra zij Gaston ontwaarde en wierp zich met een snik aan zijn borst, terwijl zij uitriep:

— Goddank dat je er bent, Gaston!

Maar Trigona liet een gemeen lachje hooren en zeide:

— Waar bemoei jij je mee? Kom jij je zuster beschermen? Is dat nog wel noodig, mooie mijnheer? Kom kom — veel zal er wel niet meer aan te bederven zijn!

Het woord was zijn mond nog niet uit, of hij tuimelde in een hoek, waar hij een oogenblik als een vod bleef liggen, tegen de kaak getroffen door de sterke vuist van Gaston.

Trigona kwam met moeite overeind, terwijl hij met een onbewust gebaar zijn zakdoek tegen zijn bebloede lippen drukte en mompelde met een blik vol haat:

— Daar zul je spijt van hebben, jongen! Wacht maar — mijn beurt komt ook nog wel eens!

— Ga de kamer uit! beval Gaston kortaf, terwijl hij naar de deur wees. En maak voort, want mijn geduld is ten einde!

Zonder nog een woord te zeggen sloop de schurk weg, met gebogen rug, als een geslagen hond.

Toen de deur achter hem dichtviel, nam Gaston snel een omslagdoek, die over een stoelleuning had gehangen en sloeg die om de naakte schouders van het meisje.

Zijn stem klonk diep ontroerd, toen hij haar naar de rustbank geleidde, haar deed neerzitten en, voor haar neergeknield, zachtjes zeide:

— Mijn Sylvia — ik moet je iets heel gewichtigs zeggen!

Het jonge meisje keek hem met haar groote oogen, waarin nog tranen stonden, verbaasd aan en vroeg, terwijl ze hem over het weelderige haar streek.

— Wat ben je ernstig, Gaston! Waarom zeg je dat? Je denkt toch niet meer aan dien laffen schurk, die hier is binnengedrongen? Kom wees liever blij dat je je zuster aan de klauwen van dien ellendeling hebt kunnen onttrekken!

Gaston had haar kleine hand gevat, streelde

ze zachtjes, drukte er een kus op en zeide toen met bevende stem:

— Sylvia — je moet sterk zijn, want wat ik je heb te zeggen is heel onverwachts en heel vreemd! Je bent mijn zuster niet — — —

Sylvia werd eerst doodsbleek, daarna vuurrood en stamelde:

— Ik ben je zuster niet? Wat praat je daar toch, Gaston? Hoe zou dat mogelijk zijn?

— Heel eenvoudig, meisje — men heeft ons als kinderen te zamen opgevoed, men heeft ons voor broer en zuster laten doorgaan en wij hebben nooit beter geweten!

En in enkele woorden, diep ontroerd, deed Gaston haar het verhaal van zijn geboorte.

Het meisje had roerloos toegeluisterd, het blonde hoofd aan zijn borst verborgen, de oogen gesloten.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, maakte zij zich langzaam los uit zijn armen, deed een paar stappen van hem af en zeide op zachten toon met afgewend gelaat:

— Dan zullen onze wegen zich dus scheiden, Gaston!

Maar hij was reeds opgestaan, vatte het be- traande gezichtje tusschen beide handen, keek het meisje diep in de klare oogen en fluisterde:

— Onze wegen zullen slechts uiteen gaan, als jij dat wilt, Sylvia! Want ik laat je niet gaan, voor alle schatten der wereld niet! Ik heb je innig lief — en niet zooals een broeder het zijn zuster doet! Het was alsof een voorgevoel mij zeide, dat er een tijd zou komen, waarop ik mij niet zou behoeven te schamen, voor het gevoel, dat mij telkens opnieuw naar je toedreef. En die tijd is nu gekomen. Wil je mijn vrouw worden, Sylvia?

Het jonge meisje streek zich met de kleine hand over het blanke voorhoofd en stamelde verward:

— Gaston — ik weet niet — — het is mij nog zoo vreemd te moede — —

— Dat is waar, Sylvia — ik vergat, dat je je altijd als mijn zuster hebt beschouwd! Maar geloof je niet, dat de zusterlijke genegenheid spoedig, heel spoedig kan plaats maken voor een warmer gevoel?

Sylvia wendde verlegen het gelaat af en zij was nauwelijks verstaanbaar, toen zij stamelde:

— Ik. — ik geloof het haast wel!

Het was bijna een half uur later toen er be- scheiden op de deur getikt werd.

— Wie is daar? vroeg Gaston.

— Ik ben het — Matthews!

Gaston was dadelijk bij de deur, trok haar open, liet Raffles binnentreden en zeide met een lach van geluk om de lippen tot het jonge meisje:

— Sylvia — als wij ooit een gelukkig paar zullen worden, als ik ooit in het bezit zal worden gesteld van wat mij rechtens toekomt, dan zullen wij dat aan Matthews te danken hebben! Wie hij is en waarom hij het eigenlijk deed, dat wil hij niet zeggen — maar wij zijn hem in ieder geval alles verschuldigd!

Sylvia stak Raffles bedeesd de hand toe en deze sprak glimlachend:

— Men ziet het op het witte doek in een bioscoop wel eens voorkomen, Miss, dat een graaf met een variété-artiste trouwt, met een paardrijdster, of met een danseres. Men haalt dan steeds een weinig medelijdend de schouders op en maakt zulk een verbintenis uit voor een romantische onmogelijkheid! Toch kan het in de werkelijkheid geschieden, dat zie ik nu! Ik hoop van harte dat gij beiden gelukkig zult worden — maar wij hebben nu spoedig andere dingen te doen, die van nog grooter gewicht zijn dan elkander uw hartsgeheimen toe te vertrouwen! Gaston — ik wilde dat je je gereed hield, om reeds morgenochtend met de eerste boot naar Frankrijk over te steken. Ik denk dat Trigona ook wel spoedig zal handelen, want het water moet hem wel tot de lippen komen! Het is echter noodzakelijk, dat wij hem voor zijn, of hem in ieder geval op de hielen volgen! Zorg dat je den bladwijzer bij je hebt, dan zal ik van mijn kant wel zorg dragen, dat onze waardige vriend Brusati eieren voor zijn geld kiest en bekent wat hij gedaan heeft, met zijn medeplichtige Trigona!

— Mag ik hem niet vergezellen, mijnheer? vroeg Sylvia op bedeesden toon.

— Gij moogt komen, zoodra hij u laat roepen, Miss! antwoordde Raffles glimlachend. Thans echter hebben wij zaken te verrichten, waarbij de aanwezigheid van een jong meisje wel wat lastig zou zijn! Maar ik laat hier mijn twee vrienden, die een oogje in het zeil zullen houden en op u zullen passen!

— En — Marco Falgari? hernam Silvia.

Raffles haalde de schouders op en sprak!

— Die ruwe kerel zal zich van andere medewerkers moeten voorzien! Als gij wilt, Gaston, dan kunt gij hem schadeloos stellen!

— Hij is altijd ruw en heerszuchtig geweest, antwoordde Gaston. Maar toch, wij hebben jarenlang met hem samengewerkt en ik wil hem toonen, dat ik niet haatdragend ben. Hij lijdt natuurlijk schade, als wij hem nu plotseling in den steek laten — en wanneer ik er in slaag om in het bezit te komen van het fortuin, dat mij toekomt, dan zal ik hem een behoorlijke som als schadeloosstelling betalen!

— Dat eert u, Gaston! riep Raffles uit. Hij heeft het misschien wel niet verdiend — maar de man moet toch leven! Dan zijt gij dus vanavond voor de laatste maal met elkander opgetreden en ik kan er u slechts geluk mee wenschen! Uiterlijk is het circusleven vol blinkenden schijn en praal — maar in den grond is het een hard, een sloepend bestaan, dat bitter teleurstelt. En kom nu beiden mede — ik heb dien Trigona in het oog laten houden door mijn makkers, want ik wil weten wat hij voornemens is!

Dat zou Raffles spoedig genoeg te weten komen, want een paar uren later kwam Brand, die den schurkachtigen directeur stap voor stap gevolgd was, hem mededeelen, dat Trigona eerst in het dichtst bijgelegen wijnhuis zich een halven roes had gedronken en zich daarop met een taxi naar een klein hotel vlak bij het station had laten brengen, vanwaar de treinen naar Dover vertrekken.

Hij had bij den portier gehoord, dan Trigona voor dien nacht een kamer had gehuurd en dat hij den volgenden morgen reeds om zes uur moest worden geroepen.

De schelm was dus zeker voornemens, den trein te nemen, die om bij zevenen van Waterloo Station vertrekt en die rijdt op de boot, welke een paar uren later van Dover naar Calais oversteekt.

Raffles nam toen aanstonds zijn maatregelen en trok met Gaston naar een der vele hotels, waardoor de groote stations in Londen omgeven zijn en Gaston sliep in met een zalig gevoel van rust en tevredenheid, zooals hij het in vele maanden niet gevoeld had.

Den volgenden morgen stonden Raffles en

Gaston tijdig op, namen een bad, ontbeten en spoedden zich naar het station.

Daar geen van beiden zich vermomd had, hielden zij zich zooveel mogelijk op den achtergrond, teneinde niet door Trigona te worden gezien.

Zij zelve hadden hem al aanstonds tusschen de menigte ontdekt, die zich een goede plaats zocht in den boottrein.

Toen hij eenmaal gezeten was, zochten zij zelve een eerste klas coupé op en zij waren nog nauwelijks gezeten, of de trein stelde zich in beweging.

Om kwart over tien rolde de mailtrein het station van Dover binnen.

Raffles had reeds van te voren passagebiljetten gekocht en zij konden zich dus opnieuw buiten den gezichtskring van Trigona houden, die er klaarblijkelijk geen seconde aandacht, dat hij gevolgd werd door den man, dien hij in het verderf wilde storten.

Op de boot viel het Raffles en Gaston vrij gemakkelijk, zich verborgen te houden en toen Calais in het gezicht kwam, zorgden zij wel, een weinig achter te blijven.

Trigona nam een taxi — zij namen er ook een en volgden hem.

Hij liet zich naar het station rijden — zij deden desgelijks.

Hij stapte in den gereedstaanden trein voor Parijs en toen hij gezeten was, zochten zij op hun beurt een goede plaats uit, zoodanig dat zij niet gezien konden worden.

Toen de trein zich in beweging had gezet, vroeg Gaston:

— Wat zou de kerel nu eigenlijk voornemens zijn?

— Wel, dat is nog al duidelijk, dunkt mij! antwoordde Raffles. Hij gaat natuurlijk naar uw neef, hij zal hem zeggen wie hij is en hij zal hem geld vragen, in ruil voor zijn stilzwijgendheid! Het is vreeselijk om het te moeten zeggen, maar ik vermoed haast dat het oorspronkelijk in de bedoeling van Julien de Silans heeft gelegen, je voorgoed uit den weg te laten ruimen. In dat geval behoefde hij zijn twee medeplichtigen niet meer te vreezen, na hen eenmaal te hebben betaald, want zij zouden zich nog wel eens bedenken, alvorens zij het hem weder lastig durfden maken! Thans echter staan de zaken

geheel anders — Brusati en Trigona hebben Julien geheel en al in hun macht! Het behoeft hun maar een woord te kosten — en je verschijnt ten tooneele en werpt al zijn plannen in duigen!

— En wij — wat doen wij?

— Wij zullen Trigona volgen en op het gunstige oogenblik te voorschijn treden! Desnoods met geweld zullen wij den bandiet noodzaken, in het openbaar de waarheid te verkondigen — en dan zal uw neef Julien wel eieren voor zijn geld kiezen, 'al valt het hem nog zoo hard!

De trein kwam slechts weinige minuten over zijn tijd, bij zevenen in den avond te Parijs aan.

Bij het uitstappen hield Raffles Gaston aan den arm terug, die snel Trigona wilde volgen, die zich in het reizigersgewoel dreigde te verliezen.

— Wij behoeven ons thans niet meer te vermoeien, mijn jongen! zeide hij. Het is nu duidelijk, dat de kerel onderweg is naar Avignon, je geboorteplaats! Dicht bij die stad is het kasteel gelegen, hetwelk je toebehoort en wij zullen trachten er eerder te zijn dan hij! Waarschijnlijk zal hij van den trein gebruik maken en wanneer

wij een auto nemen, dan kunnen wij eenige uren vroeger zijn aangekomen!

— Ik vertrouw me geheel en al aan uw leiding toe, Matthews! zeide Gaston. Zullen wij hier overnachten?

— Ben je vermoeid?

— In het geheel niet!

— Dan zou ik je willen voorstellen, hier dadelijk een auto te huren en nog vanavond zoover te rijden als wij kunnen komen! Wij zouden dan bijvoorbeeld in Nevers kunnen overnachten!

— Zooals gij wilt! Gij kunt wel begrijpen dat ik brand van verlangen, om het huis te zien, waar ik als kleine jongen gewoond heb. Het is mij alsof ik door een nevel, een soort van gouden mist, gedeelten van het park en van het kasteel weer terugzie!

— Dat is de herinnering, die zich langzamerhand aan je opdringt, mijn waarde Gaston! herham Raffles. Wanneer wij eenmaal daar zijn, zal je zelf bemerken, dat je bijna alles tamelijk spoedig herkent! En nu voorwaarts, op zoek naar een garagehouder, die ons een goede, snelle auto verhuurt.

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VII.

Gerechtigheid.

Het was nauwelijks tien uur in den morgen, toen Raffles en Gaston met hun auto kwamen voorrijden, na een verrukkelijken rit en stilhielden voor het groote, vergulde hek, hetwelk den toegang afsloot tot den breeden oprijweg, die zich in een grooten bocht door het prachtige park slingerde, hetwelk het kasteel van de graven van Passerat de Silans omgeeft en dat langs het fraaie terras loopt, dat zich over bijna de geheele breedte van den gevel van het eeuwenoude, grafelijke slot uitstrekt.

Raffles, die den wagen had bestuurd, keek door de stijlen van het prachtig bewerkte hek naar het kasteel, met zijn oude torens, bekroond met spitse daken van leisteen, zijn kanteelen, donjons, zijn oude, sedert een eeuw niet meer gebruikte ophaalbrug en den nieuwen vleugel, die omstreeks 1830 bij het oude gedeelte werd gevoegd.

Toen wendde hij zich glimlachend naar den jongen man, die met schitterende oogen naast hem zat en sprak:

— Ik geloof, dat gij tevreden kunt zijn over uw toekomstig bezit!

— Wacht wat, Matthews — zoover zijn wij nog niet! riep Gaston bijna verschrikt uit. Het is me nog altijd alsof ik droom — alsof ik plotseling zal wakker worden in mijn woonwagen en mij zal afvragen, hoe ik mij dit alles heb kunnen voorstellen!

— Het is geen droom, waarde Gaston — het is werkelijkheid! hernam Raffles. Dat zal je spoedig genoeg blijken! Je weet dat ik te Parijs nog aanstonds geseind heb en dat was om mijn vriend te waarschuwen, dat hij Brusati vooral niet uit het oog mocht verliezen en dat hij hem desnoods met geweld hierheen moest brengen, om tegen Julien te getuigen, als het noodig mocht zijn! En dan heb ik nog een kleine verrassing — maar daarover mag ik nog niet praten! Wij zullen eens aanbellen.

Beiden stapten van den snellen wagen en gingen op het hek toe, waarop Raffles aan den fraai bewerkten, koperen belknop trok.

Er verliepen eenige minuten en toen kwam er, zoo snel zijn oude beenen het toelieten, een bejaarde bediende aanloopen, met spierwit haar, in de donkergroene livrei der Silans, met de dof koperen knopen, voorzien van het grafelijk wapen.

Hij kwam voor het hek staan, keek de beide bezoekers onderzoekend aan en vroeg toen:

— Wat is er van uw dienst, heeren?

— Wij wilden gaarne graaf Julien spreken! gaf Raffles ten antwoord.

— Nu — op dit oogenblik? Het spijt mij, mijnheer — maar ik geloof niet dat het zal gaan! antwoordde de oude man. Mijnheer de graaf is niet thuis!

Er vertoonde zich een trek van teleurstelling op het gelaat van Raffles, toen hij hernam:

— Denkt gij dat het lang zal duren, voor hij terugkeert?

— Daar is niets van te zeggen, mijnheer! De graaf stond op het punt, te gaan jagen en hij is toen met den bezoeker het bosch ingegaan!

Raffles en Gaston wisselden een snellen blik met elkander en de jonge man, die den bediende al dien tijd had aangestaard, vroeg:

— Kwam er een bezoeker?

— Nog geen kwartier geleden, mijnheer!

— Hoe zag hij er uit? vroeg Raffles weder.

— Een kleine, heel donkere man, met een gebruid gezicht — ik zou zeggen een jaar of veertig, maar misschien ook wel wat ouder!

— Noemde hij zijn naam niet?

— Neen mijnheer — hij zei dat de graaf hem toch niet kende!

— En die is toch het bosch met hem ingegaan?

— Zooals ik u zeg, mijnheer. Maar mag ik weten, waarom gij...

— Zoo nieuwsgierig ben? viel Raffles hem in de rede. Dat zult gij spoedig genoeg vernemen. Gij zijt zeker reeds lang hier?

— Ruim dertig jaren, mijnheer!

— Gij hebt dus — den kleinen Gaston nog gekend, den eenigen zoon van graaf Henry, van wien men aannam dat hij zoo jammerlijk om het leven kwam?

— Zou ik hem niet gekend hebben, mijnheer? hernam de oude bediende met bevende stem. Ik heb hem leeren paardrijden! Hij heeft op mijn knieën gedanst! Ik heb hem zijn eerste ondericht in het schieten met het geweer gegeven!

— Hoe is je naam, vriend? vroeg Gaston, terwijl hij door de stijlen van het hek zijn hand op den arm van den bediende legde.

— Ik heet Jérôme, mijnheer!

— Het is alsof er plotseling een sluier van mijn geest wordt opgelicht! riep Gaston uit. Jérôme — hoe vaak heb ik dien naam niet genoemd! Nu zie ik weer den kleinen Schotschen pony, waarop ik rondreed — en dan hield jij me vast, brave Jérôme! Wel zeker — achter het huis moet een heel groote vijver zijn, niet ver van de rivier! Daar staat een dikke eik, waarin ik altijd wilde klimmen en jij verboodt het me! Ik sprak een andere taal en toch heb ik het gevoel, alsof ik ze aanstonds opnieuw zou kunnen spreken!

Gaston had dit alles in het Engelsch gezegd, maar Jérôme bleek hem zeer goed te begrijpen.

Met bevende vingers trok hij het hek open en terwijl de tranen hem over de wangen stroomden, stak hij beide armen naar den jongen man uit en stamelde met heesche stem:

— Steekt gij den gek niet met mij? Is het de waarheid? Zijt gij de kleine Gaston?

— Dit is graaf Gaston Passerat de Silans! zeide Raffles op ernstigen toon. Ik heb niet gewild, dat het u thans reeds bekend zou worden, goede vriend, maar gij schijnt zeer veel van het

kind te hebben gehouden — en gij zult ons niet verraden voor den tijd, nietwaar?

— Hem verraden, mijnheer? Het kind dat ik als een oogappel heb liefgehad? stotterde Jérôme. En nu ziet gij eens — nu ziet gij dat ik, oude man, toch niet zoo dwaas was als men mij uitkreet, toen ik 15 jaren geleden volhield, dat ik niet aan het ongeluk geloofde! Ik kon en wilde het niet begrijpen, dat de eenige zoon van den ouden graaf op zulk een vreeselijke wijze om het leven zou zijn gekomen!

Hij had onder het spreken de handen van Gaston in de zijne genomen en ging nu voort, terwijl hij als het ware zijn trekken scheen te willen indrinken:

— Ja — gij moet het zijn! Er valt niet aan te twijfelen! Nauwelijks had ik u gezien of ik voelde iets in mij trillen, iets als een waarschuwing! Trek voor trek gelijkt gij op uw vader, toen die zoo oud was als gij thans zijt! Mijn God, dat ik dit nog heb mogen beleven!

De oude bediende wilde den jongen graaf de hand kussen, maar Gaston kon zich niet langer beheerschen en wierp zich aan de borst van den ouden bediende,

Maar Raffles zeide op waarschuwendden toon:

— Wij mogen geen tijd verloren laten gaan, Gaston! Wij moeten hen beiden achterna! Het is duidelijk, dat die schurk ons toch nog vóór is geweest! Hij heeft het geld waarschijnlijk dringend noodig, hij zal eveneens een auto hebben genomen en niemand kan zeggen of hij niet den geheelen nacht heeft doorgereden! Er zijn veel wegen naar Avignon en hij is ons zeker voorbijgereden zonder dat wij het merkten!

— Komt mijnheer de graaf nu op het kasteel terug? vroeg de oude bediende nog bevend van blijde aandoening.

— Zoo spoedig als het maar mogelijk is, goede vriend! antwoordde Raffles.

— Maar — hoe is het mogelijk, dat men destijds heeft kunnen gelooven, dat hij om het leven was gekomen?

— Een schurkenstreek en anders niets! antwoordde Raffles kortaf. Ook dat zult gij spoedig genoeg doorzien! Welken weg zijn graaf Julien en de bezoeker opgegaan?

— Zij hebben het breede boschpad gevolgd, mijnheer!

— Kunt gij ons den weg daarheen wijzen?

— Gij behoeft slechts binnen te treden! Ziet gij daar dat boschje rhododendrons? Daar begint een smal grintpad, dat vijftig meters verder uitloopt op het breede pad, dat binnen in het woud voert!

— De graaf ging immers jagen?

— Zooals ik zeg!

— Liet hij zijn geweer achter?

— Neen, mijnheer! Hij trof den bezoeker juist aan het hek, hij zond mij weg en hij wandelde langzaam met hem op.

— Het is goed! Wij keeren waarschijnlijk spoedig terug!

Raffles had Gaston onder den arm genomen, die den ouden bediende vol liefde toeknikte en beiden liepen haastig in de aangeduide richting.

Een kwartier voor Raffles en Gaston zich aanmeldden, belde Trigona aan het hek van het grafelijk kasteel en de oude Jérôme deed hem open.

Op hetzelfde oogenblik naderde, het geweer onder den arm, Julien de Charmoy — lang, mager, met een scherp, eenigszins gekromden neus en zonderling glinsterende, grijsgroene oogen.

De Italiaan herkende hem onmiddellijk, duwde den bediende eenvoudig terzijde en ging op Julien toe.

Deze bleef plotseling stilstaan en zijn gelaat vertrok zich voor een oogenblik krampachtig, toen hij vroeg:

— Wie zijt gij en wat komt gij doen?

— Gij doet mij dus niet de eer aan, mij te herkennen, mijnheer de graaf? was de weder-vraag van Trigona, terwijl hij den ander sarrend aankeek. Mijn naam is Piëtro Trigona — en ik was lang geleden in de gelegenheid u een niet onbelangrijken dienst te bewijzen, Daarmee is u tevens het doel van mijn komst verklaard! Ik heb zeer dringend met u te spreken!

Julien wierp een duisteren blik op Trigona, beet even de lippen op elkaar en zeide toen kortaf:

— Het is goed — ofschoon ik volstrekt niet kan inzien wat gij mij wel te zeggen kunt hebben!

Hij riep Jérôme een paar woorden toe, die het hek sloot en daarop volgden beiden het pad, dat een eind verder uitliep op het breede boschpad.

Zij liepen wel tien minuten voort, zonder dat er een woord tusschen hen gewisseld werd.

Toen begon Julien, op een drogen, kortaf gebeten toon:

— Welnu?

— Welnu, mijnheer de graaf — wij moeten zaken doen!

— Zaken? Wij beiden? Wat kan er tusschen ons nu nog te beraadslagen vallen? Ik heb u betaald — gij hebt er uw werk voor geleverd — wij hebben niets meer met elkander te maken!

— Misschien toch wel, graaf! hernam Trigona langzaam. Misschien wel meer dan gij denkt! Ik behoef u zeker niet te vragen of het u tegenwoordig naar den vleeze gaat?

— Laat dat rusten! riep Julien toornig uit. Zijt gij gekomen om daarnaar te informeren? Wat raakt het u?

— Wel, ik stel er zeer veel belang in! Het zou mij verheugen als gij rijk zijt, zeer rijk — want des te meer zal ik u kunnen vragen!

Julien bleef een oogenblik stilstaan, om den ander vlak in het gezicht te kunnen zien en herhaalde nu langzaam:

— Meer vragen? Dat is u zeker geen ernst? Ik heb je 15 jaren geleden ruim betaald — ik ben je geen centime meer schuldig!

— Zeg dat niet al te haastig, graaf! hernam Trigona grijnslachend. Men is nooit zeker van zulke zaken!

Julien keek den Italiaan doorborend aan en toen begonnen zijn lippen plotseling zenuwachtig te trillen.

Er was iets in de oogen van den ander, dat hem de waarheid ten halve reeds onthulde.

Hij greep Trigona in de borst en beet hem op heeschen toon toe:

— Jij, vervloekte schelm — wat heeft dat te beteekenen? Waarom denk je mij meer geld te kunnen afpersen, dan ik je al gegeven heb?

— Kom kom, graaf — een weinig nadenken zal u daarop het antwoord geven! zeide Trigona met sarrende bedaardheid. Vijftien jaren geleden hebt ge mij een rond sommetje betaald, om... een zekeren Gaston, uw neefje, naar den hemel te zenden, op welk verblijf het lieve wicht toen zeker nog recht had! En de zaak zou ook afgeloopen zijn — als ik niet zulk een teeder vermoed had!

— Dus — hij leeft? bracht Julien er met

moeite uit, terwijl een vreeselijke bleekheid zich over zijn gelaat verspreidde.

— Hij leeft! antwoordde de Italiaan lakoniek. Daar schrikt gij van? Ja, dat is gemakkelijk te begrijpen! Stel u eens voor, dat die Gaston plotseling boven water kwam! Wat een onaangename gevolgen zou dat niet voor u hebben! En de kans daarop moet gij niet onderschatten — want ik weet waar die jongen is!

— Jij hond — bedrieger! stamelde Julien, terwijl hij krampachtig de vuisten dichtkneep. Weet de jongen — — — dat hij — — —

— Hij weet voor het oogenblik nog niets! Maar ik weet het des te beter! Ik behoef maar een woord te kikken en — — — kasteel, titel en geld foetsi! Daar staat gij weer, arm en beroofd als een kerkrat! Gewend aan een lui, lekker leventje en dan genoodzaakt te zijn de handen uit de mouw te steken! Om te rillen, nietwaar? Gij zegt niets, graaf? Hoe denkt gij daarover?

Julien staarde schijnbaar gedachtenloos naar de punten van zijn voeten.

Toen hief hij langzaam het hoofd op en keek om zich heen.

Rondom was het stil en alleen het zachte ruischen van de bladeren in den wind was hoorbaar.

Een tiental meters verder sprong eensklaps een haas dwars over het voetpad.

Toen wendde Julien den schurk, die met de handen in de zakken voor hem stond met dezelfde langzaamheid het gelaat toe en vroeg slechts:

— Hoeveel?

— Aha — ik wist het wel! riep Trigona uit. Ik wist wel dat gij bakzeil zoudt halen! De gevolgen zouden immers ook niet te overzien zijn, als ik tegen den jongen uit de school ging klappen!

— En — je bedriegt me niet ditmaal?

— Die vraag had ik natuurlijk wel verwacht! Stuur een telegram, anoniem, naar het Fransche Consulaat te Londen, of naar den burgemeester, het komt er niet op aan! Informeer of er een zekere Gaston Falgari bij het circus van Brusati en Trigona bestaat. Laat u een persoonsbeschrijving van hem geven. En het antwoord zal wel afdoende zijn! Trouwens — wacht eens! Dat is waar ook. Ik heb hier in mijn zak een

nummer van de „Daily Mail” van vooreergisteren, waarin een uitstekend gelijkend portret van hem en het meisje staat, waarmee hij samenwerkt. Alsjeblieft, kijk zelf maar — en verklaar dan of hij niet als twee druppels water gelijk op uw oom, toen die 20 jaar was!

Julien had hem het blad uit de handen gerukt en staarde geruimen tijd met oogen, die eerst niets schenen te zien, naar de foto en het bij-schrift dat er onder geplaatst was.

Toen zeide hij kort:

— Hij is het! Nogmaals — wat moet je hebben voor je stilzwijgen!

— Als we eens zeiden — tienduizend!

— Francs?

— Is het je in je hersens geslagen, graafje? Pond sterling natuurlijk! Ik geloof waarachtig dat jij me voor den gek durft te houden! En het is niets te veel, zeg ik je! Ik zit in de misère — ik heb geld noodig — ik ben ten einde raad!

Weer gleed een loerende blik uit de grijs-groene oogen van den graaf naar het gelaat van den Italiaan.

Toen zeide hij kortaf:

— Het is goed! Je begrijpt dat ik dat geld niet bij me heb, als ik ga jagen! Wij zullen naar het huis terugkeeren — en daar zal ik een chèque voor je schrijven!

Onder het spreken waren de beide mannen steeds verder geloopt en het pad liep hier dicht langs een soort ravijn, waarvan de steile wanden tot meer dan 70 meters afdaalden naar een met pijnboomen beplant dal.

De weg steeg hier aanmerkelijk en beider aandacht was op het pad gevestigd.

Julien bukte zich, om een losgeraakte veter van zijn schoen weder vast te knoopen.

Toen hij zich weder oprichtte, lag er een duivelsche uitdrukking op zijn gelaat.

Hij deed haastig een paar stappen naar voren en onverhoeds greep hij Trigona van achteren aan en drong hem naar den afgrond.

De Italiaan slaakte een soort gebrul en trachtte zich uit alle macht te verzetten.

Maar het was te laat.

Zijn voeten gleden uit op het gladde mos terzijde van het voetpad, hij sloeg wild met de armen om zich heen en trachtte Julien vast te grijpen.

Nog een duw — en met een gillenden kreet stortte de ongelukkige voorover in het ravijn.

Hijgend, met uitpuilende oogen, staarde de graaf over den rand van den afgrond, vanwaar het gerucht van brekende takken en ten slotte een doffe bons tot hem opklonk.

Zijn stem klonk schor, toen hij met een heesch lachje uitstiet:

— Een ongeluk! Niets dan een ongeluk! Jij zult het me niet meer lastig maken, ellendige bedrieger! Nu kan ik weer vrij adem halen!

— Gij vergist u! liet plotseling een stem vlak bij hem zich hooren en met een bleek gelaat richtte Raffles zich voor hem op, nog hijgend van het harde loopen en met de revolver in de vuist. Ik ben helaas te laat gekomen, om dezen laaghartigen moord te voorkomen, maar toch nog bijtijds, om u te dwingen, recht te doen! Hier is uw neef, de rechtmatige bezitter van het kasteel de Silans!

En hij maakte plaats voor den jongen man, die nu op zijn beurt uit het kreupelhout te voorschijn trad en vol afschuw keek naar den man, die zooeven een moord had gepleegd, teneinde te kunnen blijven genieten van de vruchten van een vroegere misdaad.

Het gelaat van Julien de Charmoy was bijna onkenbaar vertrokken en hij keek zijn neef aan, alsof hij een geestverschijning zag.

Toen boog hij het hoofd en een gekreun baande zich een weg over zijn doodsbleeke lippen.

Zonder een woord te spreken, bukkend voor dezen slag van het noodlot, aanvaardde hij den terugweg.

Er werd geen woord gesproken, alvorens de drie mannen de treden van het groote terras bereikt hadden.

Toen zeide Raffles op ernstigen toon:

— Wij vertrekken nu — en wij geven u den geheelen dag, om uw maatregelen te nemen.

Maar Julien scheen nog een poging te willen wagen.

— De bewijzen? vroeg hij, Gaston met een blik vol woesten haat aanzierende.

— Gij hebt slechts één van uw medeplichtigen uit den weg geruimd, antwoordde Raffles. Den andere schijnt gij te hebben vergeten. Hij leeft echter nog, Brusati, en een telegram zal vol-

doende zijn, om hem hier te doen komen en tegen u te doen getuigen!

Julien de Charmoy gaf geen antwoord.

Hij liet zijn blikken gaan over het prachtige park, de stallen, de landerijen en keerde zich toen langzaam om, teneinde de treden van het terras op te gaan.

— Zou hij niet vluchten? vroeg Gaston op zachten toon.

— Dat zou hem niet baten — de gendarmerie wordt onmiddellijk gewaarschuwd! antwoordde Raffles.

Julien was het huis binnengegaan.

En vijf minuten daarna klonk er een schot ergens in het huis, dat naar buiten klonk door een open raam.

Gaston slaakte een kreet van schrik, maar Raffles zeide ernstig:

— De ellendeling heeft zich aan zijn eardsche

straf onttrokken! Nu, hij heeft misschien den besten weg gekozen! Zij zouden hem zeker tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld hebben.

Vier uren later sloot Gaston Sylvia in zijn armen en Raffles, die er bij stond, zeide glimlachend:

— Dat was de kleine verrassing, die ik voor je bedacht had, Gaston!

— En gij had geen schoonere kunnen uitdenken, Matthews! riep de jonge man vol vreugde uit. Nu zullen wij altijd samen blijven, nietwaar?

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide afgemeten:

— Mijn plicht roept mij elders, graaf! Ik blijf nog hier, tot alle formaliteiten vervuld zijn — en dan trek ik verder, om elders den strijd tegen onrecht en misdaad te gaan voortzetten!

De volgende aflevering (No. 492) bevat:

Het geheim van den Tuni Berg.

20 Cigaretten

Cigaretten

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.